Lorena Lupu

Povestiri din Miserupia

HERG BENET
PUBLISHERS

Lorena Lupu

Povestiri din Miserupia

piesă de teatru

Editura HERG BENET
2013

Povestiri din Miserupia

© 2013 Lorena Lupu
© 2013 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediţie

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, Bucureşti, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: TheSpartan.ro

ISBN ePUB: 978-606-8335-81-0

FRAGMENT - Dona Juana. (Fals tratat de mitologie contemporană)

- roman -

© 2012 Lorena Lupu
© 2012 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediţie

Reproducerea integrală sau parţială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deţinătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Povestiri din Miserupia

de Lorena Lupu

(versiunea monolog)

(Spaţiul recomandat pentru reprezentaţii: o cafenea / bar / club.

O tânără stă la intrare şi rupe bilete. Aparent, angajata barului. Ţinută cât mai banală, de om fără ample posibilităţi financiare. Tânăra face eforturi vizibile să-şi mascheze o iritare şi o panică din ce în ce mai accentuate. În timp ce primeşte şi direcţionează publicul, aruncă priviri fugare spre ecranul unui telefon vechi, ieftin. La anumite intervale de timp, încearcă să dea un telefon, dar se vede că nu reuşeşte să ajungă la persoana de la capătul celălalt al firului.

După ce tot publicul a intrat în sală şi şi-a ocupat locurile, tânăra se ridică, se plimbă puţin printre oameni, apoi, în cele din urmă, formează un număr. Aşteaptă cu inima la gură să i se răspundă. Începe să vorbească încet, ezitant):

Auzi, şefu'… Să ştii că nu ne-a venit figurantu' ăla de actor. Şi nu putem da spectacolul. Da, păi normal că l-am sunat! De la 4 îl tot sun, îl tot sun, îl tot sun; abonatul nu poate fi contactat, că altfel n-ar fi destul de divă. N-am anunţat, că am sperat că apare. Data trecută a venit la fără cinci.

(Se uită precaută în jur.) Acum ce fac, le dau banii înapoi ăstora? Mamă, ce feţe au! *(Către un spectator mai corpolent sau mai urât.)* Nu, nu de

dumneavoastră ziceam.

(Uşor iritată.) Ce, mă? Cum să-i ţinem, dacă n-a venit artistul? Cu ce să-i ţinem, să-i batem în cuie?

(Rănită.) Ce măgar eşti! Cum să ies eu pe scenă, eu nici măcar nu-s actriţă, şi tu ştii foarte bine chestia asta. Nu ştiu nici o piesă, şefu', ce să le zic ăstora. Nu ştiu nici măcar un cântec sau un monolog. Nu pot nici măcar să mă fac de râs.

(Extrem de furioasă.) Ce vorbeşti, mă? Mă concediezi tu pe mine? Păi nu te bag eu pe tine în pizda mă-tii? Imbecilule, cretinule, tâmpitule. *(Către spectatorul spre care era întoarsă.)* Nu, nu cu dumneavoastră vorbeam. *(La telefon.)* Da, mă, cu tine vorbeam! Ce te dai aşa rotund? Crezi că, dacă ai un căcat de bar ca ăsta, eşti şmecher? Hai să-ţi spun un lucru, amice. Există cinci baruri, mai mişto decât al tău, numai pe strada asta; şi altele zece pe strada vecină. Nu eşti decât un cârciumar oarecare. Mă doare-n cur că mă concediezi tu. Uite că mă concediez de una singură, dacă vreau!

(Închide furibundă. Bombăne fixând mobilul.) Adică tu ce-ţi imaginezi!? Că eu sunt covorul invizibil? De unde să ţi-l aduc pe pulică ăla, când nici el nu ştie în ce şanţ doarme? Gâţii mă-tii de prost.

(Ridică privirea, ia contact cu ochii cuiva din public. Se enervează iar.)

De ce te uiţi aşa la mine, domnule? Ne ştim de undeva? Din Italia? Nu. Din Franţa? *(Deodată, îi pică fisa; încremeneşte.)* Gata, ştiu. „Mioriţa". Nu aia din cartea de a opta - mă refer la motelu' ăla jegos, cu trei ciupercuţe, de la Vama Nădlac. Nu încerca să mă duci cu preşul. Te-am recunoscut; te-aş recunoaşte dintr-o mie. Ba da, ai fost. Şi le povestesc şi lor acum; să afle toţi cum se întâmplă chestiile astea.

Bună seara… Îmi pare rău să vă anunţ… dar spectacolul din seara asta se suspendă, din motive de… din motive că… că… am eu ceva mai interesant de spus!

(Femeia iese. Se întoarce îmbrăcată în copil, cu un ghiozdan sau o sacoşă veche. Aruncă timid o privire, să vadă dacă mai e cineva în încăpere. Răsuflă uşurată, apoi începe să scoată diverse obiecte din rucsac şi să le aşeze pe o masă.)

Iată apartamentul meu părintesc. Câteva elemente de bază. „Fam. Popescu“, ăştia suntem noi. Adică, la momentu’ ăla, taică-miu şi cu mine. Că maică-mea n-a mai suportat foamea şi urletele lu’ taică-miu şi a tirat-o la lucru în străinătate. Fraiera credea că se duce la baby-sitting, da’ socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea de peste hotare.

(Găseşte un capăt de covrig şi-l devorează pe nerăsuflate.)

Taică-miu a fost dintotdeauna un mare făcător de umbră pământului degeaba, da’, de când a plecat maică-mea, bea chiar mai mult decât înainte – chiar mă întreb cum reuşeşte - şi îl caută toţi vecinii cu „auzi, când căcat are de gând lepra de tac-tu să-mi dea ăia cin’zeci de lei?“.

Iar asta e Angelina. Format poster. Am… desprins-o… din hol de la „Cinema Cultural“. Conform actelor, nu face parte din familie, deşi toată lumea zice că semănăm. Dar ea are tot ce n-am eu: iubire, personalitate, farduri „L”Oreal“, pentru că merită, talent, noroc, şi ce-i mai important: un rost pe lume. Pentru mine, Angie e tot ce vreţi: mamă, soră, prietenă, consultant de imagine, Dumnezeu şi profesor de mate.

(Când rosteşte cuvântul „mate“, îi pică brusc fisa.)

Aoleu, o să întârzii la şcoală!

(Răsfoieşte caietele.)

Română, istorie, mate, biologie… La naiba, mi s-a terminat şi caietu’ de biologie. Iar o să râdă toată clasa de mine.

(Se gândeşte un moment ce să facă. Apoi găseşte un capăt de gumă în ghiozdan, şi cercetează cu atenţie caietul. Brusc, triumfătoare.)

Asta nu-i în programa de capacitate…

(Începe să şteargă foile respective, în timp ce bombăne): Ieri, profu’ de mate a făcut o băşcălie teribilă că, în acelaşi caiet de patru’ş’opt de file, îmi scriu şi la chimie, şi la mate, şi la franceză. Bine, el o să mă lase corigentă oricum, că nu mă duc la el la meditaţii, cum face toată clasa. Degeaba am stat să învăţ toată seara, de-am înnebunit cu paralipi… parapli… ăia, din care nu înţeleg nimic!

Angie, ţie ţi-a plăcut matematica? Ai stat şi tu să-ţi toceşti coatele cu parapi… Nu ştiu cum erai tu, dar eu, de câte ori tre’ să mă duc la şcoală, simt aşa un junghi în stomac . Zi de zi, acelaşi circ:

Tu, Popescu, nu aduci bani la fondu’ clasei! Tu, Popescu, vii în fiecare zi în blugii ăia uzaţi, şi cu bluzele de pe vremea lu’ Pazvante Chioru’! Tu, Popescu, nu ţi-ai luat în viaţa ta o revistă „Elle“, sau o bere de la baru’ de vizavi. Tu, Popescu, vezi că îţi rânjesc ghetele. Tu, Popescu, vezi că ţi s-a bulit de doi ani fermoaru’ la penar.

Da… dar cine îndrăzneşte să-i ceară bani lu’ taică-meu?

(Închide resemnată caietul, îl pune într-un colţ.)

Ştii şi tu, Angie, că şi tu ai avut un tată beţiv, ca şi mine. Niciodată n-are bani, nici măcar de pâine. Iar dacă am tupeu’ să-i cer de fondu’ clasei…

(Lungă ezitare, apoi mărturiseşte.)

Există două posibilităţi: dacă-i beat, râde şi te ia la mişto, dacă-i treaz, urlă şi te ia la bătaie. Da’ bătaie, nu glumă; bătaie de-ţi sună apa-n cap, deşi ne-au debranşat de mult. Singura cale de a rezista e să închid ochii şi să repet în gând: mi se rupe, mi se rupe, mi se rupe… Până mi se rupea. Filmul.

(Are din nou o revelaţie bruscă.)

Aş vrea să fac film. Angie, mă tot gândeam… tu care ai înfiat copii săraci din Etiopia, din Cambodgia, din toate ţările astea mult mai bogate şi mai frumoase decât a noastră, nu vrei să mă înfiezi şi pe mine? Ce zici? Promit să fiu cel mai bun şi cel mai ascultător copil din lume. Şi când o să mă fac

mare, mă fac şi eu actriţă, ca şi tine. Şi o să uităm amândouă de taţii ăştia ai noştri, care ne fac de cacao prin lume.

(Cu un ton jenat, de confesiune incomodă.)

Ştii ce-a făcut al meu ieri? L-au văzut nişte colegi, şi-au făcut mişto din nou: la ora cinci dimineaţa, se bălăngănea în faţa unui afiş cu Nicolae Botgros. Îi cânta: „Drumurile noastre toate / Se vor întâlni vreodată“ şi-i oferea din sticla lui de vodcă. Apoi s-a supărat că afişul nu vroia, şi i-a dat în cap cu sticla. Şi dup-aia, s-a supărat că s-a spart sticla, şi s-a pişat pe el… de afiş! Apoi, l-a luat poliţia, că dăuna imaginii publice a unui mare om de cultură.

(Către un spectator.)

Domnule, dacă nu vă supăraţi, ce-i aia cultură? Noi la şcoală am învăţat că culturile se dezvoltă datorită îngrăşămintelor naturale. Înseamnă că tata n-a făcut decât să contribuie la dezvoltarea culturii, nu?

Poate, între timp, poliţia i-a şi dat drumu’ lu’ tata. Anu’ trecut a uitat de… Aaaa, vă voi spune un secret. E secret, pentru că nimeni nu m-a întrebat niciodată chestia asta. Şi sper din inimă, dacă vă zic că e secret, să-l ziceţi mai departe, că poate o să-i pese cuiva. Azi e ziua mea, împlinesc 13 ani.

Dacă mama ar fi fost aici… da’ nu mai e, a plecat în Străinezia să aibă grijă de copiii altora, şi după aia a arătat la teveu că de fapt ăia nu le-au dus la copii, pe ea şi pe celelalte tanti, ci undeva într-o piaţă şi le-au vândut ca pe castraveţi, într-o ţară cu nume lung şi complicat… *(Se întoarce, îngândurată, spre Angelina.)* Spune-mi, Angie, tu, care eşti ambasadoarea bunăvoinţei, şi chiar eşti binevoitoare, aşa, că te tot arată la televizor cum dai morcovi la cămile… spune-mi: Cum arată o piaţă ca asta, unde se vând oameni? Îi ţin în coşuri sau în lăzi? Poate-i îmbracă frumos, să pară mai oameni decât sunt, şi să-i vândă la preţ mai mare? Sau poate-i bat bine, cum mă bate şi pe mine tata, când vrea să mă convingă să zic ca el. Da’ ăia care-i cumpără… oare-i caută la dinţi, ca pe cai? Îi caută în pantofi, să vadă dacă le miros şosetele? Sau, poate, îi dau la kilogram: „vreau şi eu cinci

kilograme de femeie proaspătă, dezosată“. *(O cutremură imaginea; clatină din cap, s-o alunge.)* Nu, nu! La teveu n-au zis nimic de asta, au zis doar că nu se ştie nimic de soarta lor.

(Revine frenetic la ideea anterioară.)

Şi totuşi, dacă mami ar fi fost aici… m-ar fi luat în braţe şi m-ar fi sărutat. Nu-i mare lucru, nu? Şi mi-ar fi zis „La mulţi ani“. Nici ăsta nu-i mare lucru, nu? Şi mi-ar fi făcut tort, şi prăjitură, şi cartofi prăjiţi, şi clătite cu dulceaţă. (Într-un crescendo al viselor.) Nici ăsta nu-i mare lucru, nu? Iar dacă ai fi fost tu aici, Angelina… ne-am fi îmbrăcat amândouă în rochii lungi, cu umerii goi, şi ne-am fi dus la film. Mie îmi place cel mai mult şi mai mult să mă duc la film pentru că îmi doresc să ajung o actriţă frumoasă cu ţâţe mari, să mă iubească toată lumea şi să-mi dea cadouri de ziua mea.

(Închide ochii o clipă. Cu maturitatea personajului din prezent.)

Şi totuşi, am primit un cadou de ziua mea.

(Ridică privirea, ia contact cu Tatăl imaginar, ia un pachet).

Tati! Nu pot să cred că ţi-ai adus aminte de ziua mea!
„Mda. De parcă tu ai şti când e ziua mea!“
„Cum să nu ştiu? 26 iulie 1971.“
„Ai zis şi tu aşa, la plezneală.“
„Nu-i adevărat!“
„Ia lasă-mă-n pace cu prostiile, şi pune-ţi cadoul ăsta pe tine!“

(Desface înfrigurată pachetul, descoperă o rochie.)

„Vai, ce frumos… Asta-i cea mai frumoasă rochie din lume. E chiar rochia mamei. Rochia din fotografia noastră de pe bufet… ştii, fotografia aia pe care ai rupt-o când ai adus-o pe tanti Maricica şi m-ai închis în…“

(Încasează o palmă, se dezechilibrează.)

Da’ ce-am zis?

(Iese smiorcăindu-se. Intră în rochie, ca o domnişoară stângaci-graţioasă. De cum păşeşte în încăpere, rămâne blocată.) Dar cine e… domnul? Ce vrea? Pare cam beat. Tată, te rog, mai stai cu noi, mi-e frică să rămân singură cu el. Tată, te rog, nu pleca. Ce să vorbesc eu cu un străin? Tată, dar nu stai mult, da? Tată!

(O formă oarecare de sugestie a violului; deplină libertate a concepţiei regizorale. Poate, personajul iese. Un mod de a arăta că a revenit în prezent.)

Eram aşa de mică şi de proastă! De ce, Dumnezeule, de ce pui oamenii în situaţiile astea când nu se pot apăra, nu ştiu sau nu au voie să spună „nu“? Ca javra de taică-miu vină acasă, să mă bată, să-mi spună că numai io-s de vină pentru toate şi, dacă l-am provocat pe ăla, de acum trebuie să fac numai chestia asta. (*O pufneşte plânsul.)* Şi eu, vaca proastă, să-l şi cred.

În loc să-l întreb: băi, beţiv ordinar, cu ce morţii mă-tii ţi-am greşit? De ce-s io de vină că maică-mea nu-şi găseşte de lucru în condiţii civilizate, şi trebuie să plece în lume?

De ce-s io de vină că tu bei ca un porc scârbos, şi nu-mi dai bani nici de covrigi, şi de ce trebuie să fie trupul meu sursa ta de bani, pentru alte beţii şi mai scârboase?

De ce-s io de vină că clasa a şaptea B nu se uită decât la hainele şi recuzitele omului, dacă-s trendy sau classy, iar dacă n-ai bani de meditaţii, trebuie să repeţi clasa până pui mâna şi faci dracu’ rost!

Să nu ne enervăm, că n-are nici un sens. Hai mai bine să râdem.

(Izbucneşte la comandă într-un râs isteric.)

Dacă am fost atât de fraieră să-l cred că sunt vinovată! Am bocit toată noaptea, ca o cretină, şi l-am rugat pe Doamne-Doamne să mă retragă din uz, da’ Doamne-Doamne era permanently offline. Sau poate că bătrânu’ şmecher era în cârdăşie cu taică-miu şi a zis că pedeapsa e mult mai mare

dacă mă lasă să trăiesc în continuare. Am încercat să vorbesc cu Angie, dar până şi ea se uita cu scârbă la mine. Singurul martor al momentului.

Văzând că Doamne-Doamne nu cooperează, am luat problema pe cont propriu. Mă aruncam în botu' maşinilor, dar nu mă alegeam decât cu crucile, hristoşii şi parastasele şoferilor pe care-i încurcam în trafic.

M-am suit pe bloc, să mă arunc, da' m-a văzut o babă care urcase şi ea să-şi usuce rufele pe o antenă mare, nefolosită. Aia a chemat pompierii, că era singuru' număr pe care şi l-a adus aminte la repezeală, ăia au întins plasa, strigau: „Hai, sări…", iar eu le-am răspuns: „Mi-e friiică, că nu nimereeeesc!", apoi vjjjj: au întins scara la mine, iar eu am coborât pe ea.

Am luat un tub întreg de pastile… erau pastile cu acid. Aşa scria pe tub, „acid ascorbic", mă şi vedeam arzând pe interior, cauterizând toată nenorocirea, şi vinovăţia, şi răul. Da' n-am avut decât o banală diaree…

Şi-atunci, a trebuit să iau lucrurile aşa cum erau. De ce te uiţi aşa la mine, Angie? Şi tu ai jucat destule roluri de curvă, hai să nu ne ascundem după deget!

(Se apropie provocator de prima masă).

Ia zi, puişor, un expresso lung, sau un expresso scurt? Ei, nu aşa de repede, obsedatule, întâi te duci la tata şi negociaţi! Poate domnu' ăsta e mai potent financiar?

(Monolog improvizat, în care actriţa încearcă să agaţe spectatorii.)

Asta făceam, seară de seară, în localul „La trei păduchi". Acum, taică-miu era fericit, avea o afacere prosperă, care îi aducea bani, băutură şi tot ce vroia. Şi eu… şi eu eram fericită pentru că nu mă mai bătea. Adică, vreau să zic, nu mă bătea în serile fructuoase, în care produceam suficient. Dar existau şi seri în care nu aveam noroc… Atunci, avea grijă să recupereze. Numai că eu mă săturasem de atâta „mi se rupe, mi se rupe, mi se rupe". Mi se rupsese miserupismul. Mi-am făcut frumos bagajul – evident, n-am uitat-

o pe Angie – şi-am plecat cu primul tren. Atunci am văzut pentru prima oară marea.

(Moment de intrare în alt plan. Toată libertatea concepţiei regizorale.)

Câtă apă! Îndeajuns de multă, să mă spele până şi de numele de familie. Sunt liberă, liberă să fac ce vreau, liberă să sparg faţa oricărui porc mizerabil care o să îndrăznească vreodată să-şi pună labele păroase şi jegoase pe mine! Şi vreau să-mi caut de lucru. Vreau să muncesc cinstit, ca orice om normal. O să adun bani din munca mea, o să termin şcoala, o să dau la facultate, la teatru, o să mă fac actriţă, şi-o să iau o mulţime de premii pe întreaga activitate!

(Mic accident, care o trezeşte brusc din reverie.)

Ia te uită, un bar! Uite, are şi un anunţ pe uşă. „Angajăm chelneriţă!” *(Plină de speranţă.)* Eu zic că e un semn! Poate aici începe viitorul meu.

(Porneşte spre bar, dar se întoarce brusc, intrând în personajul patronului de bar, un individ soios şi vulgar de 40 de ani, cu apucături de periferie.)

„Ce vrei, fătuco? *(Cu aroganţa specifică oamenilor care folosesc cuvinte noi pentru ei.)* Ai experienţă pentru atribuţiile postului de chelneriţă? *(Nici nu aşteaptă răspunsul, traduce pe loc.)* Adică, dacă ai mai făcut asta şi înainte. Adică, dacă ştii să duci tava. *(Dă din umeri.)* Că oricum nu te pot plăti decât ca necalificată. Da… *(Scobindu-se melancolic prin urechi.)* Inventar ştii să faci? Să ştii că o să plăteşti toate paharele sparte! Începi din seara asta! A, şi să-ţi zic un lucru: îţi dai seama că, dacă nu eram în criză de personal, nu te luam. Da’ aşa-s io, băiat bun şi diplomat ca tortu’.“

(Actriţa revine la personajul fetei cuminţi, care acceptă fără să crâcnească violenţa verbală a individului.)

Spuneţi, vă rog, un expresso lung, sau un expresso scurt? *(Nimereşte acelaşi spectator ca şi prima oară, se intimidează teribil.)* De ce vă uitaţi aşa la mine, mă referam la comanda dumneavoastră! Nu, nu cred că vă cunosc de

nicăieri. *(Moment improvizat în care actriţa dă din colţ în colţ, e din ce în ce mai blocată; în final, scapă tava. Reintră în personajul patronului.)*

„Toată lumea se dă mare că ştie să duce tava da’ e complicat, nenică. Da’ ai noroc că-s diplomat ca tortu’. Uite, îmi treb’e femeie de serviciu. Treci la şmotru.“

(Umilă.)

Mulţumesc, mulţumesc mult!

(Vine cu un flacon de dezinfectant şi o cârpă): „Se adaugă 60 ml. în jumătate de găleată de apă“. Aoleu, eu am umplut-o pe toată. Ce ziceţi, să adaug 120 ml sau să vărs jumătate de găleată? *(Tot căutând o indicaţie suplimentară pe flacon, remarcă, fericită):* Ia te uită, asta-i etichetă promoţională. Premiul cel mare: 100.000 euro. *(O rupe treptat.)* „Aţi… câştigat… o curăţenie de vis!“

(Se apucă să spele pe jos): Şi când te gândeşti că la noi în bloc, treaba asta o făcea o ţigancă mică şi nasoală, de care făcea toată lumea băşcălie! *(Îngrijorată brusc.)* Poate-o fi şi aia pe-aici, să râdă de mine. Că ea spală lejer zece etaje, scara A, B şi C, pe când eu de-abia fac faţă la un amărât de bar! *(Tot bombănind, iese în culise. Se aude ţipând.):* Dracu’ să te ia de scârbos ordinar! *(Revine în fugă. Preia din nou personajul patronului.)*

„Ce facem, tragem chiulul de la muncă? Înţeleg că ai nemulţumit nişte clienţi importanţi! Le-ai violat imunitatea parlamentară cu coada măturii. Eşti absolut incompetentă. Dar dacă vrei… am un prieten care te-a observat şi-ar fi interesat.“

(Sugestie vag porcoasă, pe care o întrerupe, revenind la personajul ei.)

Demisionez! Daţi-mi banii şi… *(Reacţionează la o ameninţare; băţoşenia dispare ca luată cu mâna. Se depărtează şi murmură în şoaptă.)* Să ţi-i bagi în imunitatea parlamentară. *(Iese. Reapare cu un ziar.)*

Locuri de muncă. Oferte, pagina şapte. Aşa. *(Îl răsfoieşte.)* „Cău…tăm… fete frumoase, fără prejudecăţi…“Domnu’, nu vă supăraţi, ce-s alea

„prejudecăţi“? Înseamă idei fixe, nu? Bine, io-s plină de idei fixe, de mică, şi nici nu vreau să mi le clintesc, că dacă le pierd şi p-astea, nu-mi rămâne dracu’ nimic. Alta!

„Eşti sexy, şi doreşti bani mulţi? Te aşte… aptă o carieră în domeniul XXX!“ Aoleo, ăştia vor matematică, nu mă pricep. Uite, domnule, peste tot se cer studii superioare!

(Dă pagina.)

Vânzători ambulanţi… pentru staţiune… asta e, nenică. Am găsit în sfârşit ceva decent de lucru.

(Ridică privirea spre punctul fictiv în care e plasat posterul.)

Dragă Angelina, tu n-ai face niciodată una ca asta, dar…

(Schimbă brusc tonul în acela de vânzătoare de pe litoral.)

Trei banane la zece mii! Trei banane la zece mii! Care vrei trei banane la zece mii? Ia banana bună şi dulce, ieftină. Hai, trei banane la zece mii!

(Remarcă un erou imaginar fermecător în mijlocul scenei. Îi cad toate obiectele din mână.) Nu doriţi trei banane la zece mii, domnule?

(Heblu. Reapare, într-un spot de lumină. E siderată, năucă, evident transfigurată. Ţine în braţe o colivie cu o păsărică.)

Dragă Angie, trebuie să-ţi vorbesc despre asta. Despre el. Îl cheamă Luigi. E din Italia. Luigi. Şi când s-a uitat aşa la mine, cu ochii ăia strălucitori, cu gene lungi, şi mi-a spus că sunt bella… m-am bellit pe loc. Pe bune, sunt priviri care te pot înfrumuseţa într-o clipă, ca o vrajă. M-a invitat să iau loc. I-am spus că nu pot, că trebuie să-mi fac treaba, iar el a zâmbit şi mi-a cumpărat toate bananele. Ce ochi poate să aibă Luigi ăsta, îi văd şi acum, se uită la mine de pe toate feţele care-mi ies în drum. Apoi m-a invitat să mâncăm. Voi ştiaţi că e supertare să nu-ţi mai fie foame? Şi dup-aceea, ne-am dus într-un magazin mişto, şi mi-a cumpărat cea mai frumoasă rochiţă, şi sandale cu toc. Şi pe Michael. Mi-a spus că sunt Bellissima. Chit că nu

mă cheamă aşa, dar l-am lăsat să mă cheme cum vrea. Poate, dacă-mi schimb numele, îmi schimb şi norocul… *(Heblu)*

(Aceeaşi lumină, aceeaşi colivie cu păsărică, ea în altă poziţie.) De câteva zile, nu mă mai duc la lucru. A zis Luigi că merit mai mult decât să mă bată soarele-n cap, să mă rog de toţi mârlanii şi mitocanii să cumpere banane şi să câştig doar echivalentul a 131 de euro si 57 de centi pe lună. Da, mi-a spus că merit mai mult. Şi adevăru' e că, de când îl cunosc, am început şi eu să cred lucrul ăsta. Chiar am început să mă simt şi eu ca un om. Nu vi se pare ciudat? *(Heblu.)*

(Aceeaşi lumină, aceeaşi colivie, altă poziţie.) Azi, Luigi m-a sărutat. Aşa, ca din întâmplare, în timp ce mă învăţa să ţin racheta de tenis, pe un teren cu iarba tunsă frumos, ca un cap de soldat proaspăt înrolat. Dumnezeule! E haios, nu, să… să faci chestia aia cu juma' de Bucureşti, şi să nu ştii ce e ăla un sărut. N-aş fi crezut niciodată că atingerea unor buze poate să-ţi aprindă focuri de artificii pe sub piele. N-aş fi crezut că un om poate să ajungă să însemne atât de mult, să-l simţi chiar şi cu ochii închişi, chiar şi din depărtare. Aberez, nu? Ştiu că sună de tot râsu', da' aşa simt, acum. Şi mi-e teamă! Totul e prea frumos să fie adevărat! *(Heblu.)*

(Aceeaşi lumină, aceeaşi păsărică. Ea zâmbeşte enigmatic, strângând colivia într-un fel aparte. Vrea să spună ceva, dar e prea frumos ceea ce se întâmplă, nu găseşte cuvintele. Heblu.)

(Când se aprinde lumina, EA vorbeşte la telefon.) Dragul meu, ce faci, unde eşti? Te aştept de două ore. Poftim? Trebuie să pleci de urgenţă în Italia… *(Tace distrusă câteva clipe.)* Dacă trebuie, trebuie. O să-mi fie cam dor de tine, da' poate n-o să mor chiar de tot. Poate… *(Sare în sus, izbucnind.)* Vrei să mă iei cu tine? Eu nici nu îndrăzneam să sper că tu te-ai gândi la lucrul ăsta.

(Încă are o ezitare.) Auzi, Luigi? Vreau să te mai întreb un lucru. Crezi că pot să mă fac actriţă chiar şi în Italia? Ce-i aia „diva"? Adică aceeaşi Mărie, cu altă pălărie. Cappello, si. Să vezi ce mândru o să fii de mine, Luigi, când

o să fiu cea mai frumoasă diva din toată Italia aia, toţi or să-mi trimită flori şi bomboane şi-or să mă iubească nebuneşte şi-or să ne fotografieze sărutându-ne pe străzi, iar eu o să fiu doar a ta, per siempre, şi bomboanele trimise de ei o să le mâncăm doar noi, insieme.

(Extrem de fericită.)

Luigi, dragul meu! Învaţă-mă ceva pe italieneşte, să ştiu cum să-i salut pe fani. Aaa… „fan cullo“. *(Către nişte fani imaginari, fluturând din degete ca o divă.)* „Fan cullo!“ Stai aşa: îl salut pe fiecare în parte sau pe toţi la un loc? *(Iese. Heblu.)*

(Scena se luminează brusc ca într-un mare spectacol. Se aprind neoane. „SUPER LUIGI SHOW“. Începe o muzică senzuală. Apare ea, decoltată şi sexy, ca o divă de cabaret. Monologul care urmează va fi dublat de un dans lasciv.)

Bună seara tuturor. Fiţi bineveniţi la spectacolul din seara asta, un spectacol despre fiecare dintre noi şi ce avem noi mai frumos. Primul invitat al acestei seri este un domn minunat. *(Arată spre cineva din public.)* Dumneavoastră. Dacă ar fi să vă definiţi cu un singur cuvânt, care ar fi acela? Dar dvs? Dar tu?

(Subit acord muzical, violent.)

Habar n-aveţi de nimic! Am o veste foarte tristă: nici tu, nici tu, nici tu nu sunteţi altceva decât carne. Bucăţi de carne. Hălci de carne. Ciosvârte de carne.

Ăsta-i cel mai valoros lucru din lume. Carnea proaspătă. Toată lumea stă la coadă să cumpere carne. Toţi caută prospătură. Carnea fragedă, zemoasă, suculentă!

(Dansul devine din ce în ce mai violent.)

Şi aici, şi în Italia, şi în Grecia, şi în Albania, şi în Turcia, până şi în „Mioriţa” de la Nădlac… toată lumea e ahtiată după carne proaspătă. Pofta de carne scuză orice. Minciună, răpire, sechestrare, violenţă, viol!

(Muzica se întrerupe brusc, ea încremeneşte într-o poziţie. Trage un celofan peste sine, ca produsele de carne din caserolă.)

Iată, doamnelor şi domnilor, lansăm un nou produs pe piaţa cererii şi a ofertei! Carnea umană. Nu e un produs nou? Dragă, nu există produse noi pe lumea asta, totul e o chestiune de marketing.

Licitaţia începe. Una bucată picior drept, foarte drept, noncelulitic, într-o stare perfectă de funcţionare. Cât oferiţi?

Una pereche sâni superbi, perfect rotunzi, uşor de localizat, comod de manevrat, fără aditivi artificiali! Vă rog… Cine oferă mai mult?

Şi-acum, piesa de rezistenţă, doamnelor şi domnilor, motivul pentru care toţi ne-am adunat aici în seara asta, marele trofeu al evenimentului!

(Aduce colivia cu păsărică.)

Singură, tentantă, apetisantă, posedă garsonieră situată hipercentral, caută domni generoşi!

(Se reia muzica exact din punctul în care se întrerupsese, până la ieşirea eroinei. După ce aceasta dispare de pe scenă, luminile de neon se închid, sugerând că „SUPER LUIGI SHOW“ a luat sfârşit. După eventuale aplauze, fata reapare, în capot, demachiindu-se ca o artistă după spectacol. Pe un ton de om care îşi cere scuze.)

Cred că am pomenit de prea multe ori numele hotelului Mioriţa de la Nădlac, nu-i aşa? N-am intenţionat să vă plictisesc. Dar… Ştiţi, înainte de Nădlac, Luigi era dragostea mea. Tot ce aveam eu mai frumos pe lume. La Nădlac, am avut prima surpriză. În camera mea de la Hotel Mioriţa mă aştepta un domn. Am alergat după Luigi.

„Amore, tezoro mio, asta nu-i camera noastră.“

(Cu accent de italian.) „Eşti stronza? Sau nu recunosci numerul camerei? 53! Chiar şi tu ştii să numeri până la 53, nu?“

„E un străin în camera noastră, Luigi!“

„Basta cu mofturile, basta, putana! Vrei paşaport? Te duci şi rezolvi cu signore de la tine din cameră!“

Atunci ar fi trebuit să-mi dau seama. Nici nu ştiu de ce n-am făcut-o. Habar n-am ce era pe atunci în mintea mea. Poate că eram orbită de vise, atâta tot.

(Cu o imensă amărăciune.)

În fond, Luigi n-a făcut decât să se ţină de cuvânt. M-a dus într-adevăr în Italia şi m-a lansat acolo. Numai că, spre deosebire de tata, un biet amator, Luigi era un profesionist cu metode sută la sută sigure. Pentru protecţia sa binevoitoare, suma pe care i-o datoram era de 1000 de euro pe zi. Echivalentul a cincisprezece-douăzeci de tipi… dacă reuşeam să-i găsesc. Uneori aveam ghinion. Şi , dacă în copilărie credeam că nu există bătăi mai îngrozitoare decât ale lu’ taică-miu, în Italia am descoperit că ba da, există. Şi dacă de la taică-miu am şters-o lejer şi fără complicaţii - din ghiarele lui Luigi - mai greu!

Acolo, în vizuina lui Luigi, în camerele alea mici unde stăteam câte patru şi ne certam toată ziua dacă să deschidem sau nu geamurile, dacă să aprindem sau nu lumina, şi unde dracu’ ştie cine i-a desenat Angelinei o pereche de mustăţi bozgoreşti, m-am împrietenit la cataramă cu Zinaida, o soră de-a mea de peste Prut; ah, am uitat să menţionez: eram multe, de pe tot întinsul Europei estice; şi mai blonde, şi mai brune. Şi Zinaida visa la libertate, mi-a zis ea într-o seară…

(Cu accent moldovenesc.) „Şi faşi, blea, iar ti chirăi? Mai bini pienseazî-mî şi pi mini oliecuţî, că mi-or criescut ditamai strujănii!”

„Da, uite că mă chirăi, care-i problema? Am aşa un dinte pe viaţa asta!“

„Ti doari măsaua? M-o şcolit una Svietlana şi triebe făcut: pui niţicî sari pi dânsa, şi-abia atunşi o înşiepe a ti dure ghini, da’ tu să nu baji di samă, şi mai pui oliecuţă, şi tăt aşe, pân’ te-o ierta di tăt. Atunşi o înţepi cu un ac, şi traji dintr-însa un viermuşor, şi aia o fost!“

„Da, Zina, da’ Svetlana asta e ştirbă de tot!“

„Da’ nişi n-o doari!“

„Te iubesc. Eşti prima fiinţă din lume care mi-e prietenă pur şi simplu, fără să mă exploateze.“

„Shut up, blea! Şi să iexploatez io la un pui di bogdaprosti ca tine? Da’ şi faşi, nu mî piensezi?“

„Păi dacă nu stai locului?“

„Uite că stau.“ *(Moment de tăcere.)* „Auz, bleah! Să-ţi zâc şieva!“

„Zi-mi ceva.“

„Io o tiriez di-aişi, că m-am zăibit di tăti!“

„Hai, sictir!“

„Şi-i, bleah? Ăştia cried că io nu-i zahuiesc? M-am zăibit di huiurili lor di latin luoveri cari si culcî inainti di a se scula!“

„Eşti nebună, taci din gură că ne dau ăştia-n cap! Nu poţi pleca, înţelege.“

„Asta s-o criezi tu! Hai, las’… nu mai am răbdari să stau! *(Moment lung de tăcere.)* Să aibi somn, fată blea! Şi… nu mai jăli, că-i tot aia.“

A fost ultima oară când am văzut-o pe Zinaida… vie. A doua zi, s-a ţinut de cuvânt, a tirat-o dracu’ ştie cum, dracu’ ştie unde. În câteva ore, au adus-o înapoi. Mai bine zis, ce mai rămăsese din ea. Eu, cea mai bună prietenă, am fost suspectată de complicitate, am încasat o bătaie soră cu moartea şi am primit sarcina să-i sap eu groapa. *(Lumina scade încet.)* Dar n-am căzut în ea. Din păcate. *(Începe muzica.)*

(Personajul se machiază, se aranjează, eventual se şi îmbracă pentru următorul moment, cel al prostituţiei stradale. Se încurajează singură.) Hai, încă 312 euro, şi ţi-ai făcut norma pe ziua de azi! *(Vede pe cineva apropiindu-se.)* Signore… signore… Un expresso lung sau un expresso scurt? *(Ăla pleacă. Vede pe altcineva.)* Signore… cento euro! Sesso totale. *(Îl vede plecând şi pe al doilea.)* Morţii mă-tii de zgârţan! Signore, sedici euro. Sesso totale, perverso! *(Îl vede plecând şi pe acesta.)* Hai, mă,

babalâcule, nici măcar tu? La cât eşti de borţos, sigur nu ţi-ai mai tras-o de la majorat! *(Altcineva)* Signore… quindici euro! Certo, signore, con tutti tre. *(Mai numără nişte bani, dar vede alt client.)* Signore, signore… quindici euro. Sesso totale, perverso. Şi scatofilie… *(cad de sus nişte bani)*, pedofilie *(alţi bani)*, zoofilie *(alţi bani)*, urofilie *(alţi bani*), gerontofilie *(alţi bani)*, necrofilie *(şi mai mulţi bani)*, politică! *(ditamai puhoiul de bani. EA îi adună cu râvnă şi-i numără.)*

Gata, 990 euro. Hai, încă zece. Încă zece. Încă zece şi-am scăpat pe ziua de azi! *(Apare o umbră pe fundal)*: Signor, sesso totale, pervers, discount, dieci euro! Prego, signore! *(Îl roagă în genunchi.)* Hai, bă, dă-o-n pana mea, asta-i deja chilipir. Ce te-ai întors aşa, mă, înţelegi româneşte? Da, eşti român? Pe bune, eşti român? De când n-am mai văzut un român, Doamne. Ce mai e pe la noi prin ţară?

(Brusc.) Ia stai aşa, aia e poşeta mea. Unde crezi tu că fugi cu poşeta mea, hoţule? Ai impresia că-mi iau eu omor după tot ce-am îndurat azi, doar pentru că tu eşti un ciorditor infect? Dă-mi poşeta înapoi, animalule, că vin cu tine de gât până la capătul pământului. Dă-mi geanta înapoi. Dă-mi geanta înaaa… *(Scoate un zgomot care să sugereze că cineva a înfipt un cuţit în ea. Neputincioasă.)* Jigodie odioasă…

(Se opreşte muzica, se aprinde lent lumina. Personajul reintră în ipostaza naratorului şi se îmbracă cu hainele pe care le-a avut de la bun început.)

În acel moment, când nu mai eram decât o masă de carne însângerată, inconştientă, pe pragul dintre viaţă şi moarte, a apărut o portiţă de salvare. M-au găsit două activiste de la un ONG, m-au adunat, m-au reconstituit ca pe un puzzle şi m-au trimis înapoi în România. Întrebarea e: ce-o să mă fac de-acum înainte?

Povestiri din Miserupia

de Lorena Lupu

(versiunea de două personaje)

Personaje:

EA – victima împrejurărilor

EL – restul personajelor

Spaţiu scenic: bar, club, etc.

O fătucă aparent banală (EA) rupe bilete la intrare, direcţionează publicul, până la ultimul spectator. După ce publicul ia loc, şi se aude gongul de început, de după o perdea răzbate următoarea discuţie parţial şoptită, dar perfect inteligibilă):

EL: Auzi, treaba e nasoală! N-a venit… ştii tu…, nu putem da spectacolul!

EA: Aoleu!… Ce ne facem? Le dăm banii înapoi?

EL: Ai înnebunit? Nu ştii că suntem la un pas de faliment? Trebuie să inventăm ceva să-i ţinem, chiar dacă-i batem în cuie!

EA: Păi să inventăm!

EL: Du-te şi distrează-i pe ăştia o oră.

EA: …Cum să fac eu aşa ceva?

EL: Păi nu ziceai tu că vrei să fii actriţă?

Ea: Eu şi actriţă! Ce glumă bună.

ELl: Hai, lasă-lasă, te-am văzut c-o maimuţăreai pe maimuţa aia buzată de Angelina Jolie.

EA: Da… dar nu-s în stare să mă dau în spectacol, nu ştiu nici o piesă… ce să le zic ăstora?

EL: Auzi, tâmpito! Sau ieşi dracu’ pe scena aia şi-i distrezi pe plătitorii ăştia o oră, sau te dau afară cu punctu’ i pe cartea de muncă! Hai, la treabă, în morţii mă-tii!

(Fătuca intră înfricoşată şi spune): Bună seara. Îmi pare rău să vă anunţ… dar spectacolul din seara asta se suspendă, din motive de… din motive că… că… *(e literalmente intimidată, ar vrea să fugă înapoi, după perdea, dar ştie că acolo o aşteaptă ceva şi mai îngrozitor. Se hotărăşte brusc):* am eu ceva mai interesant de spus!

(Deodată, privirea îi cade pe un bărbat din public): De ce te uiţi aşa la mine, domnule? Ne ştim de undeva? *(E cuprinsă de teamă):* Ai fost în Italia? În Franţa.

(Îi pică subit fisa)

Gata, ştiu. „Mioriţa“. Nu aia din cartea de a opta - mă refer la motelu’ ăla jegos, cu trei ciupercuţe, de la Vama Nădlac. Nu încerca să mă duci cu preşul. Te-am recunoscut; te-aş recunoaşte dinntr-o mie. Ba da, ai fost. Şi le povestesc şi lor acum; să afle toţi cum se întâmplă chestiile astea.

(Femeia iese. Se întoarce îmbrăcată în copil, cu un ghiozdan sau o sacoşă veche. Aruncă timid o privire, să vadă dacă mai e cineva în încăpere. Răsuflă uşurată, apoi începe să scoată diverse obiecte din rucsac şi să le aşeze pe o masă.)

Iată apartamentul meu părintesc. Câteva elemente de bază. „Fam. Popescu“, ăştia suntem noi. Adică, la momentu’ ăla, taică-miu şi cu mine. Că maică-mea n-a mai suportat foamea şi urletele lu’ taică-miu şi a tirat-o la lucru în

străinătate. Fraiera credea că se duce la baby-sitting, da’ socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea de peste hotare.

(Găseşte un capăt de covrig şi-l devorează pe nerăsuflate.)

Taică-miu a fost dintotdeauna un mare făcător de umbră pământului degeaba, da’ de când a plecat maică-mea, bea chiar mai mult decât înainte – chiar mă întreb cum reuşeşte – şi îl caută toţi vecinii cu „auzi, când căcat are de gând lepra de tac-tu să-mi dea ăia cin’zeci de lei?“.

Iar asta e Angelina. Format poster. Am… desprins-o… din hol de la „Cinema Cultural“. Conform actelor, nu face parte din familie, deşi toată lumea zice că semănăm. Dar ea are tot ce n-am eu: iubire, personalitate, farduri „L”Oreal“, pentru că merită, talent, noroc, şi ce-i mai important: un rost pe lume. Pentru mine, Angie e tot ce vreţi: mamă, soră, prietenă, consultant de imagine, Dumnezeu, şi profesor de mate.

(Când rosteşte cuvântul „mate“, îi pică brusc fisa.)

Aoleu, o să întârzii la şcoală!

(Răsfoieşte caietele.)

Română, istorie, mate, biologie… La naiba, mi s-a terminat şi caietu’ de biologie. Iar o să râdă toată clasa de mine.

(Se gândeşte un moment ce să facă. Apoi găseşte un capăt de gumă în ghiozdan, şi cercetează cu atenţie caietul. Brusc, triumfătoare.)

Asta nu-i în programa de capacitate…

(Începe să şteargă foile respective, în timp ce bombăne): Ieri, profu’ de mate a făcut o băşcălie teribilă că, în acelaşi caiet de patru’ş’opt de file, îmi scriu şi la chimie, şi la mate, şi la franceză. Bine, el o să mă lase corigentă oricum, că nu mă duc la el la meditaţii, cum face toată clasa. Degeaba am stat să învăţ toată seara, de-am înnebunit cu paralipi… parapli… ăia, din care nu înţeleg nimic!

Angie, ţie ţi-a plăcut matematica? Ai stat şi tu să-ţi toceşti coatele cu parapi… Nu ştiu cum erai tu, dar eu, de câte ori tre’ să mă duc la şcoală, simt aşa un junghi în stomac. Zi de zi, acelaşi circ:

Tu, Popescu, nu aduci bani la fondu’ clasei! Tu, Popescu, vii în fiecare zi în blugii ăia uzaţi, şi cu bluzele de pe vremea lu’ Pazvante Chioru’! Tu, Popescu, nu ţi-ai luat în viaţa ta o revistă „Elle“, sau o bere de la baru’ de vizavi. Tu, Popescu, vezi că îţi rânjesc ghetele. Tu, Popescu, vezi că ţi s-a bulit de doi ani fermoaru’ la penar.

Da… dar cine îndrăzneşte să-i ceară bani lu’ taică-meu?

(Închide resemnată caietul, îl pune într-un colţ.)

Ştii şi tu, Angie, că şi tu ai avut un tată beţiv, ca şi mine. Niciodată n-are bani, nici măcar de pâine. Iar dacă am tupeu’ să-i cer de fondu’ clasei…

(Lungă ezitare, apoi mărturiseşte.)

Există două posibilităţi: dacă-i beat, râde şi te ia la mişto, dacă-i treaz, urlă şi te ia la bătaie. Da’ bătaie, nu glumă; bătaie de-ţi sună apa-n cap, deşi ne-au debranşat de mult. Singura cale de a rezista e să închid ochii şi să repet în gând: mi se rupe, mi se rupe, mi se rupe… Până mi se rupea. Filmul.

(Are din nou o revelaţie bruscă.)

Aş vrea să fac film. Angie, mă tot gândeam… tu care ai înfiat copii săraci din Etiopia, din Cambodgia, din toate ţările astea mult mai bogate şi mai frumoase decât a noastră, nu vrei să mă înfiezi şi pe mine? Ce zici? Promit să fiu cel mai bun şi cel mai ascultător copil din lume. Şi când o să mă fac mare, mă fac şi eu actriţă, ca şi tine. Şi o să uităm amândouă de taţii ăştia ai noştri, care ne fac de cacao prin lume.

(Cu un ton jenat, de confesiune incomodă.)

Ştii ce-a făcut al meu ieri? L-au văzut nişte colegi, şi-au făcut mişto din nou: la ora cinci dimineaţa, se bălăngănea în faţa unui afiş cu Nicolae Botgros. Îi cânta: „Drumurile noastre toate / Se vor întâlni vreodată“ şi-i oferea din sticla lui de vodcă. Apoi s-a supărat că afişul nu vroia, şi i-a dat

în cap cu sticla. Şi dup-aia, s-a supărat că s-a spart sticla, şi s-a pişat pe el… de afiş! Apoi, l-a luat poliţia, că dăuna imaginii publice a unui mare om de cultură.

(Către un spectator.)

Domnule, dacă nu vă supăraţi, ce-i aia cultură? Noi la şcoală am învăţat că culturile se dezvoltă datorită îngrăşămintelor naturale. Înseamnă că tata n-a făcut decât să contribuie la dezvoltarea culturii, nu?

Poate, între timp, poliţia i-a şi dat drumu' lu' tata. Anu' trecut a uitat de… Aaaa, vă voi spune un secret. E secret, pentru că nimeni nu m-a întrebat niciodată chestia asta. Şi sper din inimă, dacă vă zic că e secret, să-l ziceţi mai departe, că poate o să-i pese cuiva. Azi e ziua mea, împlinesc 13 ani.

Dacă mama ar fi fost aici… da' nu mai e , a plecat în Străinezia să aibă grijă de copiii altora, şi după aia a arătat la teveu că de fapt ăia nu le-au dus la copii, pe ea şi pe celelalte tanti, ci undeva într-o piaţă şi le-au vândut ca pe castraveţi, într-o ţară cu nume lung şi complicat… *(Se întoarce, îngândurată, spre Angelina.)* Spune-mi, Angie, tu, care eşti ambasadoarea bunăvoinţei, şi chiar eşti binevoitoare, aşa, că te tot arată la televizor cum dai morcovi la cămile… spune-mi: Cum arată o piaţă ca asta, unde se vând oameni? Îi ţin în coşuri sau în lăzi? Poate-i îmbracă frumos, să pară mai oameni decât sunt, şi să-i vândă la preţ mai mare? Sau poate-i bat bine, cum mă bate şi pe mine tata, când vrea să mă convingă să zic ca el.

Da' ăia care-i cumpără… oare-i caută la dinţi, ca pe cai? Îi caută în pantofi, să vadă dacă le miros şosetele? Sau, poate, îi dau la kilogram: „vreau şi eu cinci kilograme de femeie proaspătă, dezosată". *(O cutremură imaginea; clatină din cap, s-o alunge.)* Nu, nu! La teveu n-au zis nimic de asta, au zis doar că nu se ştie nimic de soarta lor.

(Revine frenetic la ideea anterioară.)

Şi totuşi, dacă mami ar fi fost aici… m-ar fi luat în braţe şi m-ar fi sărutat. Nu-i mare lucru, nu? Şi mi-ar fi zis „La mulţi ani". Nici ăsta nu-i mare lucru, nu? Şi mi-ar fi făcut tort, şi prăjitură, şi cartofi prăjiţi, şi clătite cu

dulceaţă. *(Într-un crescendo al viselor.)* Nici ăsta nu-i mare lucru, nu? Iar dacă ai fi fost tu aici, Angelina… ne-am fi îmbrăcat amândouă în rochii lungi, cu umerii goi, şi ne-am fi dus la film. Mie îmi place cel mai mult şi mai mult să mă duc la film pentru că îmi doresc să ajung o actriţă frumoasă cu ţâţe mari, să mă iubească toată lumea şi să-mi dea cadouri de ziua mea.

(Intră El, în ipostaza Tatălui, un alcoolic răpănos, murdar şi zdrenţăros, cu nervii şubrezi. Aduce un pachet.)

El: Pune asta pe tine!

EA: Ăsta-i un cadou adevărat de ziua mea. Tati! Ştiam c-o să-ţi aduci aminte de ziua mea.

EL *(uşor încurcat):* Mda. De parcă tu ai şti când e ziua mea!

EA: Cum să nu ştiu? 26 iulie 1971.

EL: *(scurt moment de stupefacţie, apoi):* Ai zis şi tu aşa la plezneală. *(Ea vrea să protesteze.)* Ia lasă-mă-n pace, şi pune-ţi cadoul ăsta pe tine!

EA *(îl desface):* Vai, ce frumos! Asta-i cea mai frumoasă rochie din lume. E rochia mamei din fotografia noastră de pe bufet. Ştii, fotografia aia pe care ai rupt-o când ai adus-o pe tanti Maricica şi m-ai închis în…

EL *(îi arde o palmă):* Am zis să taci!

EA: Da’ ce-am zis? *(Iese cu rochia, smiorcăindu-se.)*

EL *(cade obosit pe un scaun):* Nu mai pot, să dea dracu’. Vreau ceva de băut, sau mă urc pe pereţi. Fac moarte de om.

Vinerea viitoare iau avansu’ de la ateler, două milioane. Îi dau lu’ nea Ion, administratoru’, cinci sute… hai, patru… să mă lase dracu’ în pace cu întreţinerea mă-sii, şi-mi iau o vodcă mare, mare. Uite-aşa de mare!

(Începe să râdă singur): Am auzit un banc. Prinde Ivan peştişoru’ dă aur, şi ăla-i zice: Băi, Ivane, nu mă hali, că oricum nu ţin de foame, şi-ţi împlinesc trei dorinţe bonus. Ivan îl aruncă în apă şi-i cere întâi o cinzeacă de vodcă. Ahhh, haraşo, îi vine tonusu’ la loc şi zice: vreau o sticlă mare, mare de

vodcă… da’ oricât beau din ea, să fie mereu plină! Ia un gât sănătos, nici nu se observă. Bea alţi zece gâţi, nimic. Se matoleşte mangă, nimic. Da’ peştişoru’, nerăbdător, dă din… aripioară, ce căcatu’ pulii mele au peştişorii în lateral: „Hai, Ivane, că am şi alte treburi. Ce mai vrei?“ „Cum adică ce mai vreau?“ întreabă Ivan buimac. „Păi ţi-a rămas o ultimă dorinţă, cretinule.“ „Păi vezi, aşa trebuia să pui problema. Ce-s io, contabilitatea dorinţelor? Încă o sticlă de vodcă!“ *(Râde în hohote, apoi îl apucă plânsul):* Mama lor de gabori, m-au şifonat dă tot! Cică am dăunat ordinii publice! Şi alaltăieri au trecut unii prin centru cu nişte maşini gălăgioase, de-au oprit vreo juma’ dă oră circulaţia… ăia nu dăunau ordinii publice, soarele mamii lor!? Şi până vinerea viitoare, înnebunesc de tot!

Noroc cu băiatu’ ăsta, Costică *(indică spre barman / spre un spectator)*, mi-a zis că îi cam place dă fi-mea… şi ştie că-s pe uscat, aşa că ar fi bine să aplicăm legea lui Ohm: dacă io-s om de înţeles, îi şi el om de omenie. Şi n-are dreptate? Că doar nu vrea să-i rupă o mână, sau s-o taie felii, vrea şi el să se simtă bine puţin… Şi îmi dă cât vreau. Iar proasta asta a crescut cât o vacă, strică mâncarea degeaba, şi-mi cere toată ziua caiete! De parcă ar vrea să se facă doctoriţă, ce dracu’. Măcar să fie şi ea de vreun folos.

EA *(intră îmbrăcată în rochie):* Uite, tată…

EL *(o măsoară de sus până jos, admirativ):* Da’ ce bună eşti! Şi ce dobitoc am fost eu până acum, că nu m-am gândit…

EA *(emoţionată de compliment):* În ţoalele alea purtate şi răspurtate, nici Angelina Jolie n-ar arăta mai bine.

EL: Comentezi? Io îţi dau un deget, şi tu îmi iei toată mâna, până la gât! Acu’ te dezbrac, vând rochia şi o beau!

EA: Nu, te rog, promit să nu mai spun nimic. Iartă-mă, te rog… *(E cuprinsă de o necesitate urgentă, o rupe la fugă.)* Vin imediat!

EL *(rânjeşte satisfăcut, se duce la bar):* Ce bou am putut să fiu! Am o poamă ca asta în casă, şi eu mă chinui cu bulangiii ăia dă la ateler, fir-ar

mama lor de hoţi! Păi dac-o vede Costică, scoate pă loc caşcavalu’! Şi nu numai Costică… Ca-n bancul ăla… Hă-hă! Bulă, şcolar într-a patra…

EA *(intră ţipând):* Tată!

EL: Ce-ai, bre, ai mâncat de pe jos? Stai că ziceam un banc beton, să ne mai râdem! Bulă, şcolar într-a patra…

EA: Tată, ascultă-mă, te rog foarte frumos.

EL: Ce grijania şi Dumnezeii mă-sii, nu pot să zic un banc în propria mea casă! Bulă, şcolar într-a patra…

EA: Tată, mi se întâmplă ceva îngrozitor. O să mor!

EL: Da, foarte bine. Bulă, şcolar într-a patra, îşi invită colegii la un chef. Da’ chef dă chef, nu aşa! Pe la trei noaptea, intră mă-sa val-vârtej peste ei: „Ce dracu’ faceţi, boilor?“

EA: Tată, vorbesc serios. Bagă-mă şi pe mine în seamă.

EL: Taci, fă, că strici poanta! Ce dracu’ faceţi, bă, cretinilor?

EA: Ai zis „boilor“ prima dată.

EL: Fă, te bat! „Ce dracu’ faceţi, boilor?“ „Ne futem în grup“. Mă-sa fericită: „Vaai, bine că nu fumaţi!“ *(Râde singur câteva secunde.)*

EA *(foarte sobră, cu lacrimi în ochi):* M-am împrăştiat de râs, tată! Mă asculţi acum şi pe mine?

EL: Ce să zic, asta-i fi-mea. O acriturăde la paişpe ani.

EA: Treişpe.

EL *(extrem de nepăsător):* Mă rog, treişpe. Ce vrei?

EA *(tace jenată. După ce el o scutură puţin):* Îmi curge sânge. Acolo jos.

EL *(se enervează):* Să nu-mi spui că ai pătat singura rochie din casă! Dracu’ te-a luat. Să ştii că rochia asta face mai multe parale ca tine. *(O înşfacă, aproape s-o sugrume):* Băi, proasto! Chiar azi te-ai găsit să-mi strici socotelile, grijania şi pomana mă-tii! *(Ia mobilul şi sună.)* Băi, Costică,

zdreanţa e în zilele alea, are ceva? Merge şi aşa, nu!? Hăhă, ştiam io că eşti băiat dă înţeles. Hai, să trăieşti, poţi să vii. Îi explic eu cum stă treaba până te duci tu la colţ să iei o tărie.

(Închide şi se întoarce spre Ea.)

EL: Ştii ce ţi s-a întâmplat azi, idioato? Ai devenit femeie! Asta înseamnă că poţi şi tu să munceşti, să faci un ban, să nu te mai car io în spinare, că nu-s prostu' nimănui. Şi-ar trebui să-mi zici mersi că te învăţ o meserie care va avea întotdeauna căutare şi beneficii.

EA: Ce meserie?

EL: Stai, fă, dreaptă, nu te chirci aşa ca o handicapată! *(O îndreaptă din spate, bruscând-o.)* Uite, nene! Mină de aur în casa mea, şi n-aveam habar.

EA: Nu înţeleg!

EL: Las' că vine Costică şi te face el să înţelegi. Dar dacă îl aud că nu e mulţumit de tine, zdreanţă mică şi urâtă, te bat de te ia toţi dracii, ai înţeles.

EA *(în şoaptă):* Te iau toţi dracii, că e plural.

EL: Ce, făi, paraşuto? Mă corectezi tu pă mine? (*O loveşte de-o proiectează de partea cealaltă a spaţiului de joc şi iese. Heblu. Când se aprinde lumina, ea are rochia făcută ghem la picioare.)*

Eram aşa de mică şi de proastă! De ce, Dumnezeule, de ce pui oamenii în situaţiile astea când nu se pot apăra, nu ştiu sau nu au voie să spună „nu"? Ca javra de taică-miu vină acasă, să mă bată, să-mi spună că numai io-s de vină pentru toate şi, dacă l-am provocat pe ăla, de acum trebuie să fac numai chestia asta. *(O pufneşte plânsul.)* Şi eu, vaca proastă, să-l şi cred.

În loc să-l întreb: băi, beţiv ordinar, cu ce morţii mă-tii ţi-am greşit? De ce-s io de vină că maică-mea nu-şi găseşte de lucru în condiţii civilizate, şi trebuie să plece în lume?

De ce-s io de vină că tu bei ca un porc scârbos, şi nu-mi dai bani nici de covrigi, şi de ce trebuie să fie trupul meu sursa ta de bani, pentru alte beţii şi

mai scârboase?

De ce-s io de vină că clasa a şaptea B nu se uită decât la hainele şi recuzitele omului, dacă-s trendy sau classy, iar dacă n-ai bani de meditaţii, trebuie să repeţi clasa până pui mâna şi faci dracu' rost!

Să nu ne enervăm, că n-are nici un sens. Hai mai bine să râdem. *(Izbucneşte la comandă într-un râs isteric.)* Dacă am fost atât de fraieră să-l cred că sunt vinovată! Am bocit toată noaptea, ca o cretină, şi l-am rugat pe Doamne-Doamne să mă retragă din uz, da' Doamne-Doamne era permanently offline. Sau poate că bătrânu' şmecher era în cârdăşie cu taică-miu şi a zis că pedeapsa e mult mai mare dacă mă lasă să trăiesc în continuare. Am încercat să vorbesc cu Angie, dar până şi ea se uita cu scârbă la mine. Singurul martor al momentului.

Văzând că Doamne-Doamne nu cooperează, am luat problema pe cont propriu. Mă aruncam în botu' maşinilor, dar nu mă alegeam decât cu crucile, hristoşii şi parastasele şoferilor pe care-i încurcam în trafic.

M-am suit pe bloc, să mă arunc, da' m-a văzut o babă care urcase şi ea să-şi usuce rufele pe o antenă mare, nefolosită. Aia a chemat pompierii, că era singuru' număr pe care şi l-a adus aminte la repezeală, ăia au întins plasa, strigau: „Hai, sări…", iar eu le-am răspuns: „Mi-e friiică, că nu nimereeeesc!", apoi vjjjj: au întins scara la mine, iar eu am coborât pe ea.

Am luat un tub întreg de pastile… erau pastile cu acid. Aşa scria pe tub, „acid ascorbic", mă şi vedeam arzând pe interior, cauterizând toată nenorocirea, şi vinovăţia, şi răul. Da' n-am avut decât o banală diaree…

Şi-atunci, a trebuit să iau lucrurile aşa cum erau. De ce te uiţi aşa la mine, Angie? Şi tu ai jucat destule roluri de curvă, hai să nu ne ascundem după deget!

(Se apropie provocator de prima masă).

Ia zi, puişor, un expresso lung, sau un expresso scurt? Ei, nu aşa de repede, obsedatule, întâi te duci la tata şi negociaţi! Poate domnu' ăsta e mai potent

financiar?

(Monolog improvizat, în care actriţa încearcă să agaţe spectatorii.)

Asta făceam, seară de seară, în localul „La trei păduchi“. Acum, taică-miu era fericit, avea o afacere prosperă, care îi aducea bani, băutură, şi tot ce vroia. Şi eu… şi eu eram fericită pentru că nu mă mai bătea. Adică, vreau să zic, nu mă bătea în serile fructuoase, în care produceam suficient. Dar existau şi seri în care nu aveam noroc… Atunci, avea grijă să recupereze. Numai că eu mă săturasem de atâta „mi se rupe, mi se rupe, mi se rupe“. Mi se rupsese miserupismul. Mi-am făcut frumos bagajul -evident, n-am uitat-o pe Angie - şi-am plecat cu primul tren. Atunci am văzut pentru prima oară marea.

(Moment de intrare în alt plan. Toată libertatea concepţiei regizorale.)

Câtă apă! Îndeajuns de multă, să mă spele până şi de numele de familie. Sunt liberă, liberă să fac ce vreau, liberă să sparg faţa oricărui porc mizerabil care o să îndrăznească vreodată să-şi pună labele păroase şi jegoase pe mine! Şi vreau să-mi caut de lucru. Vreau să muncesc cinstit, ca orice om normal. O să adun bani din munca mea, o să termin şcoala, o să dau la facultate, la teatru, o să mă fac actriţă, şi-o să iau o mulţime de premii pe întreaga activitate!

(Mic accident, care o trezeşte brusc din reverie.)

Ia te uită, un bar! Uite, are şi un anunţ pe uşă. „Angajăm chelneriţă!“ *(Plină de speranţă.)* Eu zic că e un semn! Poate aici începe viitorul meu.

(Reapare EL, în ipostaza de patron de bar arogant, mârlan, îmbrăcat în imitaţii proaste ale unor haine de firmă.)

EA *(timidă):* Bună ziua.

EL: Ce vrei, fătuco!?

EA *(şi mai timidă, încercând să nu-l supere cu nimic):* Am văzut anunţul. Angajaţi personal.

EL *(lungă pauză de om plictisit, apoi ia în gură cuvinte de DEX, pe care le rosteşte cu aroganţa specifică unui om obişnuit să folosească în mod curent doar cuvinte scurte):* Ai tu experienţă pentru atribuţiile postului de chelneriţă? Adică ai făcut asta şi înaite? Adică ştii să duci tava?

(Ea tace încurcată.)

EL: Da’ văd că eşti deşteaptă făcută grămadă.

EA *(zâmbeşte):* Mulţumesc. Eu nu… am mai lucrat nicăieri. Dar vreau să învăţ.

EL: În cazul ăsta, nu te pot plăti decât ca necalificată.

EA *(îngrijorată):* Asta-i ceva de rău?

EL *(rânjet):* Nu, e foarte bine. Înseamnă că nu ai pregătire pentru munca asta.

EA: Şi ce? Mă calific din mers.

EL: Aha… Inventar ştii să faci?
EA: Nu.

EL: Ar fi cazul să înveţi repede. Să ştii că o să plăteşti toate lipsurile din buzunar!

EA : Da, şefu’. Când pot să mă apuc de lucru?

EL: Începi din seara asta! Îţi dai seama că, dacă nu eram în criză de personal, nu te luam. Da’ aşa-s io, băiat bun şi diplomat ca tortu’.

(Ea aprobă tăcută. Îşi pune şorţul, ia o tavă, eventual una încărcată de ceşti care zornăie şi nu se sparg, şi porneşte printre oameni.)

Spuneţi, vă rog, un expresso lung, sau un expresso scurt? *(Din acest punct, improvizaţie în funcţie de reacţia spectatorului respectiv, pe patternul)* De ce vă uitaţi aşa la mine, eu mă referam doar la comanda dumneavoastră. Nu, nu cred că vă cunosc de nicăieri… *(Încurcătură din ce în ce mai mare, până când răstoarnă tava.)*

EL: Toată lumea se dă mare că ştie să duce tava, da’ e complicat, nenică. Da’ ai noroc că-s diplomat ca tortu’. Uite, îmi treb’e femeie de serviciu.

EA: Mulţumesc mult!

EL: Hai, lasă vrăjeala! În baie găseşti ce-ţi trebuie; hai, la treabă, nu la-ntins mâna.

*(Ea vine cu un flacon de dezinfectant şi cu o cârpă.):”*Se adaugă 60 ml. în jumătate de găleată de apă“. Aoleu, eu am umplut-o pe toată. Ce ziceţi, să adaug 120 ml sau să vărs jumătate de găleată? *(Tot căutând o indicaţie suplimentară pe flacon, remarcă, fericită):* Ia te uită, asta-i etichetă promoţională. Premiul cel mare: 100000 euro. *(O rupe treptat.)* „Aţi… câştigat… o curăţenie de vis!”

(Se apucă să spele pe jos): Şi când te gândeşti că la noi în bloc, treaba asta o făcea o ţigancă mică şi nasoală, de care făcea toată lumea băşcălie! *(Îngrijorată brusc.)* Poate-o fi şi aia pe-aici, să râdă de mine. Că ea spală lejer zece etaje, scara A, B şi C, pe când eu de-abia fac faţă la un amărât de bar! *(Tot bombănind, iese în culise. Se aude ţipând.):* Dracu’ să te ia de scârbos ordinar!

EL: Ce facem, tragem chiulul de la muncă?

EA: Nu, nu. *(Ia din nou cârpa şi începe să spele.)*

EL *(sarcastic):* Lasă, nu te mai strădui. Eşti complet incompetentă. Am auzit că ai supărat clienţi importanţi.
EA: Cu ce?

EL: Le-ai violat imunitatea parlamentară cu coada măturii.

EA: Dacă nu mi-ar fi arătat imunitatea parlamentară, n-aş fi avut cum să fac asta, da?

EL: Tu te iei în gură cu mine? Hai să pricepi un lucru: tu aici eşti decât o unealtă. Ca mopul. Vrea unu’ să-ţi arate imunitatea parlamentară? Zici mersi că ai onoarea. Ai înţeles, zdreanţo?

EA: Nu.

EL: Poate îţi arăt şi eu acum imunitatea. Nu e parlamentară, dar merge de o primărie, ceva. Ce zici?

EA: Demisionez! Daţi-mi banii pe zilele muncite şi…

EL *(o apucă de păr):* Ce, mă? Vrei şi bani? În loc să zici mersi c-am fost diplomat ca tortu’ şi te-am adunat de pe străzi, unde erai vai pizda ta. Ieşi afară.

EA: Daţi-mi drumul.

EL: Ieşi, fă, afară!

EA: Tehnic, n-am cum, dacă nu-mi daţi drumul.

EL *(o împinge cât colo):* Îţi dau o tehnică de-ţi sar capacele, paraşuto. Marş de-aici!

(EA reapare cu un ziar în mână.)

Locuri de muncă. Oferte, pagina şapte. Aşa. *(Îl răsfoieşte.)* „Cău…tăm… fete frumoase, fără prejudecăţi…“ Domnu’, nu vă supăraţi, ce-s alea „prejudecăţi“? Înseamă idei fixe, nu? Bine, io-s plină de idei fixe, de mică, şi nici nu vreau să mi le clintesc, că dacă le pierd şi p-astea, nu-mi rămâne dracu’ nimic.

Alta! „Eşti sexy, şi doreşti bani mulţi? Te aşte… aptă o carieră în domeniul XXX!“ Aoleo, ăştia vor matematică, nu mă pricep. Uite, domnule, peste tot se cer studii superioare!

(Dă pagina.)

Vânzători ambulanţi… pentru staţiune… asta e, nenică. Am găsit în sfârşit ceva decent de lucru.

(Ridică privirea spre punctul fictiv în care e plasat posterul.)

Dragă Angelina, tu n-ai face niciodată una ca asta, dar…

(Schimbă brusc tonul în acela de vânzătoare de pe litoral.)

Trei banane la zece mii! Trei banane la zece mii! Care vrei trei banane la zece mii? Ia banana bună şi dulce, ieftină. Hai, trei banane la zece mii!

(Reapare El, elegant, într-o ţinută gen Rudolf Valentino, în mijlocul scenei. Ei îi cad toate obiectele din mână.) Nu doriţi trei banane la zece mii, domnule?

(Eventual moment coregrafic cu sau fără banane. Heblu. Reapare, într-un spot de lumină. E siderată, năucă, evident transfigurată. Ţine în braţe o colivie cu o păsărică. El poate apărea pe scenele care urmează, poate chiar dansa cu ea pe tot parcursul acestor scene, în funcţie de concepţia regizorală.)

Dragă Angie, trebuie să-ţi vorbesc despre asta. Despre el. Îl cheamă Luigi. E din Italia. Luigi. Şi când s-a uitat aşa la mine, cu ochii ăia strălucitori, cu gene lungi, şi mi-a spus că sunt bella… m-am bellit pe loc. Pe bune, sunt priviri care te pot înfrumuseţa într-o clipă, ca o vrajă. M-a invitat să iau loc. I-am spus că nu pot, că trebuie să-mi fac treaba, iar el a zâmbit şi mi-a cumpărat toate bananele. Ce ochi poate să aibă Luigi ăsta, îi văd şi acum, se uită la mine de pe toate feţele care-mi ies în drum. Apoi m-a invitat să mâncăm. Voi ştiaţi că e supertare să nu-ţi mai fie foame? Şi dup-aceea, ne-am dus într-un magazin mişto, şi mi-a cumpărat cea mai frumoasă rochiţă, şi sandale cu toc. Şi pe Michael. Mi-a spus că sunt Bellissima. Chit că nu mă cheamă aşa, dar l-am lăsat să mă cheme cum vrea. Poate, dacă-mi schimb numele, îmi schimb şi norocul… *(Heblu)*

(Aceeaşi lumină, aceeaşi colivie cu păsărică, ea în altă poziţie.) De câteva zile, nu mă mai duc la lucru. A zis Luigi că merit mai mult decât să mă bată soarele-n cap, să mă rog de toţi mârlanii şi mitocanii să cumpere banane şi să câştig doar echivalentul a 131 de euro si 57 de centi pe lună. Da, mi-a spus că merit mai mult. Şi adevăru’ e că, de când îl cunosc, am început şi eu să cred lucrul ăsta. Chiar am început să mă simt şi eu ca un om. Nu vi se pare ciudat? *(Heblu.)*

(Aceeaşi lumină, aceeaşi colivie, altă poziţie.) Azi, Luigi m-a sărutat. Aşa, ca din întâmplare, în timp ce mă învăţa să ţin racheta de tenis, pe un teren cu iarba tunsă frumos, ca un cap de soldat proaspăt înrolat. Dumnezeule! E haios, nu, să… să faci chestia aia cu juma' de Bucureşti, şi să nu ştii ce e ăla un sărut. N-aş fi crezut niciodată că atingerea unor buze poate să-ţi aprindă focuri de artificii pe sub piele. N-aş fi crezut că un om poate să ajungă să însemne atât de mult, să-l simţi chiar şi cu ochii închişi, chiar şi din depărtare. Aberez, nu? Ştiu că sună de tot râsu', da' aşa simt, acum. Şi mi-e teamă! Totul e prea frumos să fie adevărat! *(Heblu.)*

(Aceeaşi lumină, aceeaşi păsărică. Ea zâmbeşte enigmatic, strângând colivia într-un fel aparte. Vrea să spună ceva, dar e prea frumos ceea ce se întâmplă, nu găseşte cuvintele. Heblu.)

(Când se aprinde lumina, EA e singură şi vorbeşte la telefon.) Dragul meu, ce faci, unde eşti? Te aştept de două ore. Poftim? Trebuie să pleci de urgenţă în Italia… *(Tace distrusă câteva clipe.)* Dacă trebuie, trebuie. O să-mi fie cam dor de tine, da' poate n-o să mor chiar de tot. Poate… *(Sare în sus, izbucnind.)* Vrei să mă iei cu tine? Eu nici nu îndrăzneam să sper că tu te-ai gândi la lucrul ăsta.

(Încă are o ezitare.) Auzi, Luigi? Vreau să te mai întreb un lucru. Crezi că pot să mă fac actriţă chiar şi în Italia? Ce-i aia „diva"? Adică aceeaşi Mărie, cu altă pălărie. Cappello, si. Să vezi ce mândru o să fii de mine, Luigi, când o să fiu cea mai frumoasă diva din toată Italia aia, toţi or să-mi trimită flori şi bomboane şi-or să mă iubească nebuneşte şi-or să ne fotografieze sărutându-ne pe străzi, iar eu o să fiu doar a ta, per siempre, şi bomboanele trimise de ei o să le mâncăm doar noi, insieme.

(Extrem de fericită.)

Luigi, dragul meu! Învaţă-mă ceva pe italieneşte, să ştiu cum să-i salut pe fani. Aaa… „fan cullo". *(Către nişte fani imaginari, fluturând din degete ca o divă.)* „Fan cullo!" Stai aşa: îl salut pe fiecare în parte sau pe toţi la un loc? *(Iese. Heblu.)*

(Scena se luminează brusc ca într-un mare spectacol. Se aprind neoane. „SUPER LUIGI SHOW“. Începe o muzică senzuală. Apare ea, decoltată şi sexy, ca o divă de cabaret. Monologul care urmează va fi dublat de un dans lasciv.)

Bună seara tuturor. Fiţi bineveniţi la spectacolul din seara asta, un spectacol despre fiecare dintre noi şi ce avem noi mai frumos. Primul invitat al acestei seri este un domn minunat. *(Arată spre cineva din public.)* Dumneavoastră. Dacă ar fi să vă definiţi cu un singur cuvânt, care ar fi acela? Dar dvs? Dar tu?

(Subit acord muzical, violent.) Habar n-aveţi de nimic! Am o veste foarte tristă: nici tu, nici tu, nici tu nu sunteţi altceva decât carne. Bucăţi de carne. Hălci de carne. Ciosvârte de carne.

Ăsta-i cel mai valoros lucru din lume. Carnea proaspătă. Toată lumea stă la coadă să cumpere carne. Toţi caută prospătură. Carnea fragedă, zemoasă, suculentă!

(Dansul devine din ce în ce mai violent.)

Şi aici, şi în Italia, şi în Grecia, şi în Albania, şi în Turcia, până şi în „Mioriţa“ de la Nădlac… toată lumea e ahtiată după carne proaspătă. Pofta de carne scuză orice. Minciună, răpire, sechestrare, violenţă, viol!

(Muzica se întrerupe brusc, ea încremeneşte într-o poziţie. Trage un celofan peste sine, ca produsele de carne din caserolă. Intră el, ca un MC de cabaret şi pe durata întregii licitaţii, o manipulează ca pe o păpuşă.)

EL: Iată, doamnelor şi domnilor, lansăm un nou produs pe piaţa cererii şi a ofertei! Carnea umană. Nu e un produs nou? Dragă, nu există produse noi pe lumea asta, totul e o chestiune de marketing.

Licitaţia începe. Una bucată picior drept, foarte drept, noncelulitic, într-o stare perfectă de funcţionare. Cât oferiţi?

Una pereche sâni superbi, perfect rotunzi, uşor de localizat, comod de manevrat, fără aditivi artificiali! Vă rog… Cine oferă mai mult?

Şi-acum, piesa de rezistenţă, doamnelor şi domnilor, motivul pentru care toţi ne-am adunat aici în seara asta, marele trofeu al evenimentului!

(Aduce colivia cu păsărică.) Singură, tentantă, apetisantă, posedă garsonieră situată hipercentral, caută domni generoşi!

(Se reia muzica exact din punctul în care se întrerupsese, până când momentul coregrafic se încheie. După ce personajele dispar de pe scenă, luminile de neon se închid, sugerând că „SUPER LUIGI SHOW“ a luat sfârşit. După eventuale aplauze, fata reapare, în capot, demachiindu-se ca o artistă după spectacol. Pe un ton de om care îşi cere scuze.)

Cred că am pomenit de prea multe ori numele hotelului Mioriţa de la Nădlac, nu-i aşa? N-am intenţionat să vă plictisesc. Dar… Ştiţi, înainte de Nădlac, Luigi era dragostea mea. Tot ce aveam eu mai frumos pe lume. La Nădlac, am avut prima surpriză. În camera mea de la Hotel Mioriţa mă aştepta un domn. Am alergat după Luigi. *(Îl aduce.)*

EA: Amore, tezoro mio, asta nu-i camera noastră.

EL: Eşti stronza? Sau nu recunosci numerul camerei? 53! Chiar şi tu ştii să numeri până la 53, nu?

EA *(nu-i vine să creadă):* E un străin în camera noastră, Luigi!

EL: Basta cu mofturile, basta, putana! Vrei paşaport? Te duci şi rezolvi cu signore de la tine din cameră! (O împinge şi iese.)

Atunci ar fi trebuit să-mi dau seama. Nici nu ştiu de ce n-am făcut-o. Habar n-am ce era pe atunci în mintea mea. Poate că eram orbită de vise, atâta tot.

(Cu o imensă amărăciune.)

În fond, Luigi n-a făcut decât să se ţină de cuvânt. M-a dus într-adevăr în Italia şi m-a lansat acolo. Numai că, spre deosebire de tata, un biet amator, Luigi era un profesionist cu metode sută la sută sigure. Pentru protecţia sa binevoitoare, suma pe care i-o datoram era de 1.000 de euro pe zi. Echivalentul a cincisprezece-douăzeci de tipi… dacă reuşeam să-i găsesc. Uneori aveam ghinion. Şi, dacă în copilărie credeam că nu există bătăi mai

îngrozitoare decât ale lu’ taică-miu, în Italia am descoperit că ba da, există. Şi dacă de la taică-miu am şters-o lejer şi fără complicaţii - din ghiarele lui Luigi - mai greu!

Acolo, în vizuina lui Luigi, în camerele alea mici unde stăteam câte patru şi ne certam toată ziua dacă să deschidem sau nu geamurile, dacă să aprindem sau nu lumina, şi unde dracu’ ştie cine i-a desenat Angelinei o pereche de mustăţi bozgoreşti, m-am împrietenit la cataramă cu Zinaida, o soră de-a mea de peste Prut; ah, am uitat să menţionez: eram multe, de pe tot întinsul Europei estice; şi mai blonde, şi mai brune. Şi Zinaida visa la libertate, mi-a zis ea într-o seară…

(Vine EL, machiat, cu perucă blondă pai. Cu accent moldovenesc.)

EL: Şi faşi, blea, iar ti chirăi? Mai bini piensează-mî şi pi mini oliecuţî, că mi-or criescut ditamai strujănii!

EA: Da, uite că mă chirăi, care-i problema? Am aşa un dinte pe viaţa asta!

EL: Ti doari măsaua? M-o şcolit una Svietlana şi triebe făcut: pui niţicî sari pi dânsa, şi-abia atunşi o înşiepe a ti dure ghini, da’ tu să nu baji di samă, şi mai pui oliecuţă, şi tăt aşe, pân’ te-o ierta di tăt. Atunşi o înţepi cu un ac, şi traji dintr-însa un viermuşor, şi aia o fost!

EA: Da, Zinaida, da’ Svetlana asta e ştirbă de tot!

EL *(triumfător):* Da’ nişi n-o doari!

EA *(uimită de noua perspectivă asupra problemei, tace puţin, apoi râde):* Te iubesc. Eşti prima fiinţă din lume care mi-e prietenă pur şi simplu, fără să mă exploateze.

EL: Shut up, blea! Şi să iexploatez io la un pui di bogdaprosti ca tine? Da’ şi faşi, nu mî piensezi?

EA: Păi dacă nu stai locului?

EL: Uite că stau. *(Moment de tăcere, în timp ce Ea îl pensează. După un timp, în şoaptă.)* Auz’, bleah! Să-ţi zâc şieva!

EA: Zi-mi ceva.

EL: Io o tiriez di-aişi, că m-am zăibit di tăti!

EA: Hai, sictir!

EL: Şi-i, bleah? Ăştia cried că io nu-i zahuiesc? M-am zăibit di huiurili lor di latin luoveri cari si culcî inainti di a se scula!

EA: Eşti nebună, taci din gură că ne dau ăştia-n cap! Nu poţi pleca, înţelege.

EL:Asta s-o criezi tu! Hai, las'… nu mai am răbdari să stau! *(Se ridică, o priveşte lung.)* Să aibi somn, fată blea! Şi… nu mai jăli, că-i tot aia. *(Cei doi se îmbrăţişează lung, apoi El pleacă lent.)*

A fost ultima oară când am văzut-o pe Zinaida… vie. A doua zi, s-a ţinut de cuvânt, a tirat-o dracu' ştie cum, dracu' ştie unde. În câteva ore, au adus-o înapoi. Mai bine zis, ce mai rămăsese din ea. Eu, cea mai bună prietenă, am fost suspectată de complicitate, am încasat o bătaie soră cu moartea şi am primit sarcina să-i sap eu groapa. *(Lumina scade încet.)* Dar n-am căzut în ea. Din păcate. *(Începe muzica.)*

(Personajul se machiază, se aranjează, eventual se şi îmbracă pentru următorul moment, cel al prostituţiei stradale. Se încurajează singură.) Hai, încă 312 euro, şi ţi-ai făcut norma pe ziua de azi! *(Vede pe cineva apropiindu-se.)* Signore… signore… Un expresso lung sau un expresso scurt? *(Ăla pleacă. Vede pe altcineva.)* Signore… cento euro! Sesso totale. *(Îl vede plecând şi pe al doilea.)* Morţii mă-tii de zgârţan! Signore, sedici euro. Sesso totale, perverso! *(Îl vede plecând şi pe acesta.)* Hai, mă, babalâcule, nici măcar tu? La cât eşti de borţos, sigur nu ţi-ai mai tras-o de la majorat! *(Altcineva*) Signore… quindici euro! Certo, signore, con tutti tre. *(Mai numără nişte bani, dar vede alt client.)* Signore, signore… quindici euro. Sesso totale, perverso. Şi scatofilie… *(cad de sus nişte bani)*, pedofilie *(alţi bani*), zoofilie *(alţi bani)*, urofilie *(alţi bani)*, gerontofilie *(alţi bani)*, necrofilie *(şi mai mulţi bani)*, politică! *(ditamai puhoiul de bani. EA îi adună cu râvnă şi-i numără.)*

Gata, 990 euro. Hai, încă zece. Încă zece. Încă zece şi-am scăpat pe ziua de azi! *(Apare EL, ca siluetă în contre-jour):* Signor, sesso totale, pervers, discount, dieci euro! Prego, signore! *(Îl roagă în genunchi.)* Hai, bă, dă-o-n pana mea, asta-i deja chilipir. *(EL se întoarce.)* Ce te-ai întors aşa, mă, înţelegi româneşte? Da, eşti român? Pe bune, eşti român? De când n-am mai văzut un român, Doamne. Ce mai e pe la noi prin ţară?

(EL se apropie. Posibil moment coregrafic. La un moment dat, EL îi smuceşte geanta şi dă să fugă. Ea se aruncă după el. Moment de urmărire.) Ia stai aşa, aia e poşeta mea. Unde crezi tu că fugi cu poşeta mea, hoţule? Ai impresia că-mi iau eu omor după tot ce-am îndurat azi, doar pentru că tu eşti un ciorditor infect? Dă-mi poşeta înapoi, animalule, că vin cu tine de gât până la capătul pământului. Dă-mi geanta înapoi. Dă-mi geanta înaaa… *(EL scoate un cuţit şi o străpunge. Se depărtează.)*

(Se opreşte muzica, se aprinde lent lumina. Personajul reintră în ipostaza naratorului şi se îmbracă cu hainele pe care le-a avut de la bun început.)

În acel moment, când nu mai eram decât o masă de carne însângerată, inconştientă, pe pragul dintre viaţă şi moarte, a apărut o portiţă de salvare. M-au găsit două activiste de la un ONG, m-au adunat, m-au reconstituit ca pe un puzzle şi m-au trimis înapoi în România. Întrebarea e: ce-o să mă fac de-acum înainte?

Lorena Lupu

Dona Juana

(Fals tratat de mitologie contemporană)

- roman -

FRAGMENT

Prefaţă de Cristian Mungiu
Postfaţă de Dan-Silviu Boerescu

HERG BENET
2012

Dear Lorena,

Cum ziceam, ultimul lucru pe care mă aşteptam să mi-l ceară cineva vreodată în viaţă e să scriu prefaţa unui roman erotic. Mi s-au cerut destule lucruri bizare în viaţă: să regizez operă, să tai gâtul unei găini pe stradă, să candidez pentru parlament, să fiu absolut sincer şi tot felul de alte chestii. Dar să-mi propui mie, care nu înjur, nu pierd nopţi, n-am văzut jointuri nici la televizor şi mă străduiesc să fac *the right thing always*, să scriu despre fantezii erotice înseamnă să fii un pic inconştientă. Şi tu eşti.

De fapt, ce mi se pare mie acum, *looking back*, e că cine va citi cartea ta fără să te cunoască şi pe tine pierde jumătate din erotism – şi din farmec, dacă-mi dai voie. Pentru că personajul cel mai interesant în toată afacerea asta eşti tu. Iar cel mai *kinky thrill* indus de citirea cărţii tale e să te întrebi care dintre toate lucrurile înşirate acolo sunt doar inventate de tine şi pe care le povesteşti după ce ai avut curiozitatea să le şi încerci.

Ai intrat într-o dimineaţă la mine în birou, cu vocea ta de film noir, în pantalonii tăi negri cu talie joasă, iar jumătate de oră mai târziu ştiam că eşti actriţă, că ai lucrat la Playboy, că ai un blog cu multă pulă, că eşti din Sf. Gheorghe, că eşti fată rea şi te enervează masculii care aşteaptă să-i mângâi ca o mamă pe cap şi că atunci când te vezi *face to face* cu oamenii îi zgândări până ies din conformismul lor protector. După care ne-am făcut o poză. Din specia: ne prefăceam că lucram. Destul de stingheră fotografia, dacă mă întrebi, măcar şi pentru alea cinci secunde înţepenite când stai şi taci aşteptând blitzul. După care mi-ai arătat pe Youtube reclama franceză cu tine dantelărească cu boneţică brodată, în aburi şi în contre-jour. *Quite*

sexy, though. Şi asta a fost tot: ne-am zis „pa“ şi ne-am despărţit, convinşi că ne vom mai vedea într-o altă viaţă, pentru un alt interviu.

Iar apoi, când ne-am revăzut, zile mai târziu, în subsolul afumat de la Cărtureşti, mi-ai zis deja că vrei să-ţi scriu prefaţa la romanul erotic. Că l-ai scris după ce ai pierdut un pariu. Ambiţionată. Şi ca să demonstrezi că poţi.

L-am citit în avion, peste Atlantic, înconjurat de inşi dormind legaţi cu centurile de siguranţă. Mi-au venit o grămadă de chestii în cap citindu-l: singura mea vizită la un bar de striptease, în Wilmington, South Carolina, cu fete trupeşe şi despuiate, de sub braţele cărora se prelingeau lacrimi de rouă sărată de la căldura umedă de vară; titlurile din ziua dinaintea plecării mele peste ocean, cu Sylvie Kristel moartă de cancer – suprapuse peste imaginea mea din copilărie cu *Emmanuelle,* cu coperţi moi şi roz pe care, Sylvie, în culmea gloriei ei sexuale, trona ca o cariatidă veşnic tânără; foiletonul erotico-gay a cărui ducere mai departe o moştenisem la începutul anilor ‘90, în perioada romantică a revistelor literare, când puteai să descrii şi aventuri din jungla polară, că toată lumea le lua de bune şi le citea cu nesaţ; iubita mea îmbrăcată pe jumătate în uniforma militară socialistă, spălându-se cu irigatorul ei de sticlă în baia îngheţată din subsolul în care îi încălzeam apa cu fierbătorul ca să se spele după ce ne iubeam. Şi altele, pe care nu ţi le pot povesti.

Ştii, până la urmă cred că cel mai viu lucru la un roman erotic – mai mult decât erecţiile generate şi fiorul literar stârnit – sunt tocmai imaginile astea intime din memoria personală pe care rândurile aşternute de tine pe hârtie le mai învie o dată, făcându-te să-ţi aminteşti că n-ai murit încă.

Cristian Mungiu

Inspirat de piesa «Don Juan – El burlador de Sevilla y convidado de piedra» de Tirso de Molina

INTRO

Sunt femeia tuturor bărbaţilor şi bărbatul tuturor femeilor. Aţi auzit asta şi de la Iulius Cezar, dar el a murit de mult; eu sunt încă în viaţă.

Vânez plăcerea pe toate căile posibile. Uneori o pândesc îndelung, de prin tufişuri, până când îmi devine accesibilă. Alteori sar pe neaşteptate asupra ei şi o înghit pe nemestecate, ca un şarpe boa. Alteori simulez lipsa totală de interes, încercând să determin prada să se ofere singură pe tavă – şi, spre surprinderea mea, este una dintre cele mai eficiente modalităţi de vânătoare. Mai sunt şi momente în care o consum civilizat, cu tacâmuri şi şerveţele, ca la un restaurant de cinci stele. Şi uneori o cumpăr la colţ, ca pe un ştrudel.

Când mă vezi pentru prima oară, alergând după un autobuz sau un taxi, cumpărând câteva pliculeţe de ness de la chioşcul de vizavi sau plimbându-mă cu mintea aiurea pe mijlocul străzii, nu îţi dai seama că ai de a face cu o pasăre de pradă. N-am nimic dintr-o femeie fatală, dimpotrivă. Par naivă şi uşor derutată. Nu te lăsa păcălit(ă) – sau dacă o faci, e pe riscul tău. Cele mai bune măşti nu sunt cele veneţiene, cu nasuri coroiate şi expresii ridicole. Cele mai bune măşti sunt acelea care trec dincolo de epidermă, şi devin una cu tine.

Sunt o seducătoare fără scrupule? Da. Sunt incapabilă de afecţiune şi de sentimente autentice? Nimic mai greşit. Dacă te-am iubit o dată, voi arde pentru tine până la moarte – dacă nu cumva faci tu vreo mizerie năucitoare şi infectă, care mă scârbească definitiv de tine. Te voi vizita, voi bea cafele

cu tine, îţi voi face ceai dacă te va durea stomacul, îţi voi pansa rănile, suflând delicat, să nu doară şi, uneori, ne vom fute pe neaşteptate.

Dar niciodată, niciodată nu îţi voi aparţine pe deplin. Eu nu îmi aparţin decât mie însămi. Mă ofer din toată inima, dar mă iau înapoi fără milă, când simt că încerci să forţezi nota. Să iei mai mult decât vreau eu să îţi dau. Şi uneori mă iau înapoi când începi să mă plictiseşti crunt.

Nu mă iubi – e ca şi cum te-ai îmbăta cu apă rece. Fă sex cu mine, provoacă-mă, stârneşte-mă, trimite-mi trandafiri sau şampanie, dacă ţii neapărat. Ăsta e limbajul pe care îl vorbesc. Pe care îl pot înţelege. În clipa în care îmi scoţi ochii cu sentimente rănite şi orgoliu inflamat, începi să vorbeşti chinezeşte. Ba nu, mint. Prefer să îmi vorbeşti chinezeşte – e mai digerabil şi mai puţin vulgar.

Mă găsiţi în Club Bizarre, marţi şi vineri, de la 22.00 la 24.00, pe durata numărului meu de travesti. Pe afişe apar cu un nume strident şi jignitor la adresa bunului simţ, aşa cum e întreaga lume a entertainmentului: Don Mucho Macho. Uneori râd şi eu de umorul involuntar al situaţiei: o colivie de minciuni, o cutiuţă căptuşită cu catifea vişinie şi franjuri aurii, kitschoasă până la imposibil, a ajuns să fie oaza mea de stabilitate.

Dar gata cu trăncăneala inutilă. Îmi pare rău că te părăsesc acum pe fugă, ştiu că a fost pasiune la prima vedere, ştiu că nu ţi-ai terminat *jointul* de după, ai mai vrea să povestim puţin. N-avem timp, trebuie să mă pregătesc de spectacol.

1. ”JUST A GIGOLO“

Asta e imaginea cu care îmi place să mă joc. Când sunt pe scenă, dar nu numai atunci. „I’m just a gigolo, and everywhere I go, people know the part I’m playing“, murmură delicat iPod-ul, în cabina mea de la Club Bizarre. E conectat la nişte boxe de calculator pe care mi le-a dăruit Mira, PR Manager, în semn de admiraţie. „Să nu ţi-o iei în cap“, a adăugat ea, „nu vreau să ţi-o trag!“ Nimic mai corect; nu merită să te complici sentimental şi nici măcar sexual cu oamenii cu care lucrezi. Nu, nu din principiu. Doar nu v-aţi imaginat vreo clipă că am aşa ceva. Pur şi simplu, dacă o faci, devin posesivi şi sufocanţi, şi mai devreme sau mai târziu ajungem să ne urâm. De obicei, mai devreme.

„I’m just a gigolo. Life goes on without me.“ Şi voi, ca şi mine, aţi reţinut două interpretări radical opuse ale acestui cântec. Una e cea veselă, plină de umor şi strălucire, a lui Louis Prima. Cealaltă e aceea incredibil de tristă şi lentă a Marlenei Dietrich. Cele două feţe ale monedei. Un gigolo adevărat şi le asumă pe amândouă.

Eu le ascult alternativ, în timp ce îmi încălzesc articulaţiile. Îmi plac momentele astea de dinainte de a intra în scenă, tensiunea care îmi încordează muşchii abdomenului, anticiparea înviorătoare. Mă simt mai înaltă, mai energică, mai elastică. Tranformarea mea treptată în bărbat începe cu mult înainte de a-mi pune costumul. Porneşte de undeva din interior – mi se răsfrânge în mişcări şi în voce. Un bărbat cu care mă joc, pe care îl ascund sau îl scot la iveală. Contractul meu cu acest club este un simplu pretext.

„It was in a Paris café that I first found him.“ Nu, nu l-am găsit pentru prima oară într-o cafenea pariziană, ci într-o cârciumă de periferie. Atunci când am descoperit că timbrul meu grav şi un costum bărbătesc mă ajută să cânt credibil romanţe de altădată. Mai mult de atât, iluzia vintage îţi aducea aberant de mulţi bani şi ridicol de mulţi admiratori. Toţi fanii pe care nu-i putusem cuceri cu prestaţiile mele alto de la Operă, toată gloria care mă ocolise cât timp abordasem drumul corect, toate mi-au căzut, deodată, în braţe. Şi atunci mi-am pus pentru prima oară întrebarea:

Există oare un drum corect?

Şi, dacă drumul corect e doar o preconcepţie stupidă, cu care suntem educaţi de mici? Dacă ideea drumului corect e exact aceea care ne împiedică să vedem cât de departe ne putem aventura, dincolo de noi înşine? Banii şi adoraţia te fac curajos. Nu mi-am mai refuzat nici o tentaţie, ba dimpotrivă, am vrut eu să provoc destinul, să văd până unde se poate ajunge pe acest drum al iluziilor. Aşa am ajuns aici.

„A few cheap medals to wear and nothing more.“ Din păcate, e nevoie de ceva mai mult pentru a întreţine mirajul unui travesti. Mai multă mască, mai mult exhibiţionism.

Mă dezbrac. Mă privesc lung în oglindă. Interesant e că, de când mă travestesc, parcă au început să mi se micşoreze sânii. Sau poate mi se pare. Femeia de serviciu a Clubului, doamna Deea, care, în ciuda vârstei venerabile şi a concepţiilor mai ortodoxe decât acelea ale preacuviosului Daniel, are o brumă de tandreţe pentru mine şi preferă să-şi petreacă tot timpul liber în cabina mea, povestindu-mi câte în lună şi-n stele, protestează:

— Nu e adevărat, drăguţo. Slăbeşti, atâta tot. Că nu mănânci.

Mă strânge în mai multe straturi de bandaj, până când mă declar mulţumită de aspectul plat. Scândură. Are dreptate, sunt numai piele şi os. Şi îmi place. Când eram tânără şi bine hrănită, stăteam ore întregi în sala de fitness şi tot nu reuşeam să arăt aşa. Acum, număr anii de când nu am mai călcat într-o sală de fitness. Prefer alte sporturi. Şi las anorexia celor 30 de

ani ai mei şi a nopţilor nedormite să-mi macine orice surplus fizic. Sunt eficiente, credeţi-mă.

„Paid for every dance, sellin’ each romance…“

— Iubito!

Syssy („cu doi de s şi doi de y“ – adaugă mereu; aşa scrie şi pe cartea lui de vizită „Syssy, artistă de cabaret, magie şi glamour“), unul dintre cei şase „Dudettes“, „fetele“ care dansează după cum cânt eu – dă năvală în cabină, plângând, exact în momentul în care îmi îmbrac cămaşa:

— Să ştii că mi-a plăcut la nebunie să lucrez cu tine, dar această seară va fi ultima. Veţi găsi altă fată… Sigur, una mai bună.

Fiecare seară e ultima. Nu degeaba spunea nu mai ţin minte cine: „Trăieşte fiecare zi de parcă ar fi ultima“. Syssy aplică acest principiu seară de seară. Şi poate că o dată o să îl şi şochez puţin, răspunzându-i: „Da, îţi înţeleg motivele, la revedere!“.

— Spune, dragă, ce mai e? îi răspund. Doamna Deea, nu mi-aţi văzut pula pe undeva?

— Iar ţi-ai pierdut pula? izbucneşte Syssy în râs.

— Ia stai, tresare doamna Deea şi iese în fugă pe hol.

Probabil că în această clipă Van Gogh, bichonul Mirei, se joacă de zor cu ea. Poate a şi ros-o, a spart-o şi trebuie să îmi confecţionez rapid alta.

— Syssy, dă-mi şi mie un prezervativ. Şi spune-mi care e problema.

Syssy îmi întinde cutia:

— Ia-o pe toată, scumpa. Ştiu că eşti mare consumatoare.

Apoi, brusc, izbucneşte în plâns:

— De ce nu găsesc şi eu un bărbat serios? Toţi fug de mine, că sunt prea cunoscută! De aceea vreau să mă retrag undeva, într-un oraş îndepărtat unde nu mă cunoaşte nimeni, şi să am şi eu un „love story“ autentic.

— Dar de ce îţi trebuie ţie un „love story“ autentic, Syssy? Ţii neapărat să freci gresia şi să faci piaţa?

— Da! se opreşte Syssy din plâns. Vreau să fiu o casnică simplă, să găsesc un bărbat pe care să-l iubesc, vreau să-i gătesc şi să-i frec îndelung gresia. Da! Sunt o fată din popor şi nu mi-e ruşine de asta!

Îi ofer un pachet de şerveţele umede şi unul de batiste de hârtie, să îşi sufle nasul şi să îşi şteargă dârele de rimel. Între timp, mi-am făcut o pulă nouă, mi-am şi pus-o în pantalonii scurţi şi mulaţi pe care îi port mereu pe dedesubt. Arată foarte credibil. Syssy fluieră admirativ.

—Dacă n-aş şti că e un fake, m-aş îndrăgosti pasional de tine.

— Iar eu te-aş fute şi te-aş părăsi. Bucură-te că e un fake. Şi leagă-mi şi mie cravata, te rog frumos.

Sună telefonul fix din cabină. Îl ignorăm. După câteva secunde, sună şi mobilul. Îl închid. Intră doamna Deea cu un prezervativ găurit în mână, urmată de bichonelul pufos şi alb, care latră voios şi sare în braţele lui Syssy („cu de doi s şi doi de y“) şi începe să îl lingă pe păr.

— Iar te-ai dat cu Chanel veritabil, remarc eu. Câinele ăsta e un turnesol, o fenolftaleină a parfumurilor autentice.

—O ce? mă priveşte Syssy printre buclele albe ale câinelui.

— Mira zice că îi pare rău. Dă o cafea şi o cutie de prezervative, ne anunţă doamna Deea. Şi te caută din zece în zece minute un tip la telefon, zice că eşti viitoarea lui soţie. Vrea să ajungă la tine, dar băieţii l-au oprit la poartă.

Aoleu, îmi aduc eu aminte. Da, să zicem că uneori mă ia valul şi fac promisiuni aberante.

— Ce curvă eşti, murmură Syssy şi clatină din cap.

— Spune-mi ceva nou. Şi poate vrei şi tu să te îmbraci, Dudetto!

„I’m just a gigolo…“ Deja arăt ca unul. Dintre cele o mie şi una de ego-uri ale mele, cel mai mult îl iubesc pe acest bărbat absolut futabil care mă priveşte din oglindă. Cred că plăcerea pe care o simt e aceeaşi cu a exhibiţionistului care mă urmăreşte noaptea de la taxi şi până la scara blocului. În timp ce îmi descui căsuţa poştală, îmi bate în uşa de sticlă şi încearcă să îmi atragă privirea. Dacă îi fac pe plac şi mă uit la el, ejaculează. El are de arătat doar un organ sexual; eu o întreagă latură a personalităţii mele. În fond, facem acelaşi lucru. Numai că unii suntem plătiţi pentru asta.

“I’m just a gigolo, and everywhere I go…“

***

— Ce bine arăţi!

Tonul ăsta linguşitor şi delicios de lipsit de coloană vertebrală este al celei de-a doua Dudette care mă torturează seară de seară, Estelle, sau Ştefan, după cum îl ştiu vecinii, în cele două-trei luni pe care le petrece în câte un apartament închiriat în pripă.

— Iar ai un atac de panică?

— Nu ştiu, sora mea, ce-i cu mine! Cred că am o problemă de sănătate! Uite, săptămâna trecută am citit pe un blog că frate-su blogărului, om normal cu casă şi firmă, a căzut într-o zi pe jos. Avea tumoare pe creier, sora mea! Poate am şi eu tumoare pe creier, că uite, altfel nu s-ar explica faptul că uit mereu paşii şi am aşa un melancolism.

— O melancolie, poate.

— Sora mea, ai spiritul poetic al unui sac de cartofi. Făceam un joc de cuvinte. O melancolie o ai şi-ţi trece; un melancolism e aşa, pe termen lung, o nesfârşire, mă înţelegi.

În acest moment, ai două opţiuni: s-o iei pe Estelle la refec, s-o trimiţi la ea în cabină şi să-ţi vezi de treaba ta – cu garanţia unui spectacol eşuat – sau să faci pe mama răniţilor, să-i promiţi că te duci mâine cu el la oncologie şi să recapitulezi a optzecea oară nişte paşi ridicol de simpli, la finalul cărora, tu, donjuanul în travesti, te arunci în braţele aşa-zisei femei.

— Să nu te laşi greu, oftează, că mă simt aşaaaa de slăbită.

— Nu mă las greu niciodată.

Niciodată nu l-am sunat pe Estelle, a doua zi după show, să-mi respect promisiunea de a-l însoţi la oncolog; dar nici el pe mine. Cancerul lui la creier apare doar cu o jumătate de oră înaintea spectacolului şi dispare şters de demachiantul scump, *anti-fatigue*.

— N-ai prefera să schimbăm şi să sar în braţele altcuiva? îl întreb în timp ce mă învârte, gemând ca un muribund gălăgios din piese de teatru clasice montate undeva în provincie, de o trupă de contabile amatoare.

Geamătul dispare printre icnete de indignare.

— Cât vă mai bateţi joc de un biet bolnav!? Auzi acolo, să mă schimbe! Ce-i asta, sora mea, discriminare? Nu aveţi voie să vă dispensaţi aşa de mine, e inuman!

Scoate un şerveţel şi începe să-şi tamponeze fruntea.

***

— Pisi, de ce vă pierdeţi energiile cu prostii de-astea?

— Dar tu nu te îmbraci, superbo?

Îmi pare rău că ordinea intrării în acţiune este alta decât cea a intrării în viaţă, altfel ar fi trebuit să încep cu Divina. Divina e singurul dintre noi care n-a ars-o mediocru în tinereţe, mulţumindu-se cu mărunţiş şi cu reprezentaţii de mâna a şaptea prin cluburi de rahat – *underground*, ar zice academicienii – ci a fost artist celebru, cu multe fane care îl divinizau platonic. L-ar fi divinizat probabil şi sexual, dacă el nu ar fi avut o alergie gravă la carne de femeie. Da, pe atunci erau alte vremuri, mai puteai aspira la un renume, o să protesteze nostalgicii. OK, bun, aspirai la un renume, îl şi obţineai, te ştia lumea de genial – şi apoi? Noi, ăştia, ai nimănui, nu avem nimic de pierdut cu prestaţiile astea stânjenitoare; în schimb, Divina se roagă seară de seară la Dumnezeu să nu-l recunoască cineva şi să nu-l întrebe ce s-a ales din fenomenala lui carieră.

Să zicem că ai mai putea tolera obositorul obicei al Divinei de a şti totul mai bine decât restul lumii; în schimb, partea absolut insuportabilă era plăcerea de a defila pe coridoare şi chiar prin birouri în chiloţi. Nu e vorba de pudibonderie, Dumnezeule; cei mai mulţi dintre angajaţii Clubului Bizarre ar fi putut întocmi cataloage imense de artă cu toate penisurile pe care le văzuseră în viaţa lor; era vorba strict de simţul nostru estetic care răcnea din toţi rărunchii: „Vioool!“.

Înţeleg o pereche de tanga purtată cu şarm peste o pereche de fese impecabile, sculptate la sală, eventual bronzate de un soare tropical prietenos. Dar nu înţeleg o pereche de tanga care să facă de râs un cur obosit, fleşcăit şi ridat, pe care nici măcar nu ţi-l epilezi. Ce vrei să demonstrezi cu asta?

E o întrebare pe care, Dumnezeu ştie de ce, nici unul dintre noi nu se încumetă să i-o adreseze Divinei. Poate pentru că nu vrem să-i declanşăm istericalele paranoice; poate dintr-o formă pervertită de compasiune. Toată lumea detestă babele; în schimb, când ai una prin preajmă, te pomeneşti că eşti surprinzător de diplomat fără să vrei. O afecţiune cunoscută medical sub numele „impactul blocant al cururilor ridate“.

— Ba da, pisi, acum.

Dar nu pleacă. Stă, ne priveşte, şi din când în când, intervine:

— Vă mişcaţi ca nişte lemne!

— Eu nu pot funcţiona în condiţiile astea! pufneşte Estelle. Băi, babo, să ştii că eu am studiat în străinătate, da? Mă piş de sus pe lingăii tăi în cur din România. Uite, n-am avut şansa la faimă, aşa şi?

— Aşa zic toţi netalentaţii, flutură Divina din genele false, împodobite cu cristale „similare Swarovski“. Noroc că nu pun la inimă invidiile ăstora neimportanţi, ca voi, că altfel…

Nu mai găseşte continuare la „altfel“; de aceea, iese în pas unduitor, urmată de fesele care văluresc celulitic.

— Şi eu care credeam că celulita e ceva tipic feminin, îi murmur eu Estellei, complice.

— Păi e, îmi face Estelle cu ochiul. Ce, Divina nu e mai doamnă decât mama?

— Acum, că a plecat, eu zic că putem să-i zicem din nou Vaca Somptuoasă.

***

— Bună seara, ne salută Anton.

Anton a fost cel mai bun cântăreţ şi dansator la ultimul casting de Dudette pe care l-a organizat Alfonsinho, patronul clubului. Şi nu era doar faptul că avea o voce senzuală, parcă anume făcută pentru jazz sau şoapte murdare la linia erotică, un corp de panteră neagră şi un şarm irezistibil, de nu-ţi puteai desprinde privirea de el. Iluzia feminităţii era perfectă. Eu l-am aplaudat în picioare, fluierând. Alfonsinho l-a măsurat dispreţuitor, apoi mi-a şoptit în ureche.

— Ăsta e ţigan, fată, o să vă fure fardurile şi o să le vândă la intrarea în metrou.

— Şi ce, tu nu eşti tot ţigan? Nu ne-ai furat nici un fard.

— Ba da, dar v-am pus făină în loc, a chicotit el, făcându-mi cu ochiul.

Apoi, a ridicat tonul.

— Auzi, boschetare!

Nu credeam că mai există vreo chestie pe lume care să mă facă să roşesc. Dar faptul că o demonstraţie de virtuozitate ca aceea era răsplătită cu apelativul „boschetare“ m-a prins total pe nepregătite.

— Da, şefu’, să trăieşti!

— Tu eşti cioară de-a mea şi mi-e milă de tine. De aia te iau rezervă, să fie unu’ pe-acolo, dacă vreunul din artiştii serioşi se îmbolnăveşte. Dar trebuie să-ţi dau şi salar pe ceva, şi atunci te iau să speli vase.

Aş fi crezut că Anton îl va scuipa pe Alfonsinho drept în ochi, apoi se va întoarce cu spatele şi va pleca. Eu aşa aş fi făcut.

— Să trăieşti, şefu’, mulţumesc, s-a aplecat el cu blândeţe.

— Să nu te prind că ciordeşti ceva, că pun dârlăii să te rupă-n bătaie.

— Şefu’, am muncit cinstit şi în Spania, şi în Italia.

— Aşa ziceţi toţi. Dar io-s de-al vostru şi vă ştiu. Hai, şterge-o. Vino mâine la cinci şi să nu întârzii.

De atunci, Anton vine de fiecare dată la cinci, ajută la toate muncile fără să crâcnească şi asistă la spectacol din culise. Şi tace.

Prima oară când mi-a vorbit a fost după o lună, când şi-a luat primul salariu.

— Vă supăraţi dacă vă rog ceva?

— M-am îngrăşat cumva? De ce îmi vorbeşti la plural?

— Păi, eu…

— Hai, Anton. Spune ce vrei. Şi spune-mi „tu“.

— Am învăţat şi eu cântecele şi dansurile, aşa, după ureche. Vreţi să… vrei să te uiţi la mine, să vezi dacă-i bine?

A închis ochii. După o scurtă tăcere, a început să se mişte încet. Lent, fluid, nepământean. Cu degetele mâinii stângi, a început să pocnească

ritmul. Apoi, a început: „I’m just a gigolo / And everywhere I go…“ Ce tristeţe de Dietrich. Ce nostalgie a mişcării umerilor subţiri, ca nişte aripi, a şoldurilor zvelte, a coapselor. Apoi, brusc, a schimbat ritmul. Şi a început să improvizeze. Să danseze, să cânte, să facă show. Şi a trecut direct în numărul lui Syssy, „You gimme fever“. Şoldurile i-au devenit unduitoare, jucăuşe, ca ale unei cadâne. Cânta cu diafragma, cu ochii, cu fiecare mişcare, cu fiecare fir de păr. „Lady Marmalade“, numărul fetelor. A început să mi le imite pe fiecare în parte. Cu apucături, gesturi, paşi, mici ticuri ridicole. Am început să râd în hohote. Şi, tot aşa, m-a ridicat şi m-a coborât, m-a incitat şi m-a înveselit. Ne ştia repertoriul la perfecţie. L-am aplaudat din nou, fluierând.

— Şi dacă pleacă vreo Dudettă, crezi că o să fiu bun să intru în spectacol?

— Categoric.

Şi-a lăsat privirea în jos. Genele lungi, dese, negre, i-au umbrit ochii.

— Am văzut că dumneavoastră… că tu m-ai aplaudat aşa şi prima oară. De aceea am avut curajul să te rog chestia asta.

— OK. Pentru mine, eşti deja Dudettă, i-am spus.

Iar el mi-a zâmbit. Aşa cum zâmbeşte şi acum, în timp ce se uită la noi cum exersăm. Un zâmbet în care se amestecă tristeţea şi complicitatea. Şi ştiu că va fi acolo şi de această dată, în culise, visându-se în lumina reflectoarelor.

***

Şi, în sfârşit, momentul pe care îl anticipam. Când apar, ca un adevărat rege al travestiului, pe mica scenă argintie – înconjurat de cele şase femei fatale. În timp ce salut toată pleava societăţii, toţi artiştii indie pastilaţi, cu frizuri stranii şi pupile enorme, toate fetişcanele care au tras un car de minciuni pe acasă să vină până aici – că e modul cel mai trendy de a o „arde periculos“, toţi confraţii *drag kings* şi *drag queens* care ne acoperă cu munţi de linguşeli şi pupături false, dar de fapt ne urăsc şi ne doresc moartea seară de seară, pentru că noi avem un public fidel şi un angajament ferm, iar ei o freacă fomist, toţi ciudaţii fără viaţă socială reală, care se mint că acest

spaţiu îi poate impregna cu esenţa „coolness-ului“, toţi nebunii benigni cu lumi paralele în creieri, explorez cu sufletul fiecare cotlon al clubului. Ringul de dans ca o uriaşă tablă de şah pe care se înghesuie pionii, în căutarea unui cal sau a unei regine; măsuţele vişinii, cu fotolii asortate; separeurile, protejate de perdele vişinii; şi băile unde Alfonsinho, patronul, montase numai pisoare în forma buzelor Angelinei Jolie. Şi acum, toţi disperaţii, toţi netrăiţii şi neiubiţii ăştia stau şi se uită lung la mine, cu dorinţă, cu silă, cu poftă carnală, cu invidie sau cu simplă blazare. Eu sunt, în acea clipă, punctul de concentrare al tuturor pasiunilor. Cu ce pot începe, dacă nu cu „Just a Gigolo“?

***

— De ce nu mi-au dat voie ăştia de la pază să vin până la tine?

Cea mai penibilă întrebare pe care ţi-o poate pune cineva în faza aceea a unui futai în care ai nevoie doar de penetrare rapidă şi apăsată pentru a ajunge la orgasm.

— Eşti aici, corect? mormăi eu, încercând să mă cramponez de senzaţie.

— Eu aş fi vrut să fiu atunci! bombăne pulifriciul acneic.

Chiar aşa, *e* acneic! Data trecută, când îi făgăduisem tot ce voise să audă, obişnuită cu convenţia promisiunilor care îi ajută şi pe pudibonzi să treacă mai uşor peste ideea de aventură de o noapte, unul dintre lucrurile care mă atrăseseră fusese pielea lui perfectă, măslinie. Acum îi remarc un coş în colţul gurii, imens, alb cu tente verzui. Simt că vaginul mi se usucă şi mi se contractă. Mă ridic în picioare.

— Ce faci?

— Mi-a trecut cheful de sex. O să chem un taxi.

— Cum aşa? Şi eu…

— Nu mă mai interesezi.

Pulifriciul sare în picioare, mă priveşte consternat, încercând să ascundă şocul sub un strat strident de indignare.

— Eu chiar am crezut că a fost dragoste la prima vedere şi că vrei să fii soţia mea!

— Lasă muzica, nu mă impresionează. Ţi-o recomand pe Dudetta mea, Syssy. Ea vrea să-ţi gătească şi să-ţi frece îndelung gresia. Şi dacă eşti sensibil şi o ţii de mână când are depresii, poate îţi stoarce şi coşurile.

Pulifriciul dă să răspundă, dar e atât de furios, că nu găseşte cuvintele. Stă pe canapeaua din cabină cu pantalonii în vine şi tricoul pe jumătate scos. Şi ce futai reuşit ar fi putut să fie, oftez eu în gând.

— Şi, apropo de băieţii de la pază, să ştii că vor trece pe aici să verifice dacă mai e cineva în clădire. Nu vor fi prea amabili dacă te găsesc aici. Alo, Virgil, vii să mă iei şi pe mine de la club?

Virgil e taxiul cu apelativul 143. E unul dintre prea puţinii oameni care reuşesc performanţa de a fi tăcuţi şi calzi în acelaşi timp; de aceea a reuşit să mă fidelizeze. Nu mă uit după alte taxiuri, decât dacă el e indisponibil. Şi reciproc: el nu e indisponibil decât dacă e foarte obosit sau dacă are o comandă pe care nu o poate pasa.

— Cine e Virgil? zbiară pulifriciul, găsind ceva concret de care să îşi lege furia şi neputinţa.

— Unul cu o pulă mai mare decât a ta.

— Nenorocito, începe el să ţipe, se ridică de pe canapea şi se azvârle spre mine.

Diferenţa între hainele unei fete – o rochie lungă şi vaporoasă – şi cele ale unui băiat este că rochia poate fi trasă mai uşor înapoi pe corp, şi noi ajungem să întrunim mai repede condiţiile decenţei, la nevoie. Deschid uşa cabinei şi o rup la fugă. Pulifriciul rămâne din nou blocat, în cadrul uşii, cu pantalonii în vine. Am impresia că, undeva în străfundul sufletului, sperase că partida de sex nu s-a încheiat. Pe coridor, apare Van Gogh, bichonelul. Îşi arată colţii şi începe să îl latre pe pulifrici cu un arţag sopran. Van Gogh, oiţa isterică.

Pulifriciul face un pas în spate şi închide uşa. Poc, aud zăvorul. S-a încuiat în cabina mea.

— Hai, nu fi penibil, bat eu la uşă. Crezi că nu te scot ăştia de la pază de acolo? Chiar vrei să spargă uşa şi s-o plăteşti tu din alocaţie?

— Sunt adult, nu am alocaţie, zbiară el din interior, în timp ce Van Gogh latră din ce în ce mai înverşunat spre uşa închisă.

O, Doamne, oftez. Să-mi fie cu învăţătură de minte să nu mă mai fut cu proşti. Apoi în mintea mea îşi face loc o bănuială terifiantă. Dacă… de fapt pulifriciul e elev de liceu sau aşa ceva? Şi în faţa ochilor minţii mi se perindă tot soiul de cazuri din tabloide cu liceeni care se sinucid din dezamăgiri amoroase. Futu-i! Oriunde, dar nu în cabina mea, please.

Şi totuşi, câteva secunde mai târziu, uşa se deschide. Pulifriciul iese.

— Ai mobilul plin cu mesaje de sex şi futut, şuieră.

— Bun. Diferenţa dintre dragoste şi sex mi-a explicat-o un coleg de-al tău de liceu într-o seară. Dar nu ştiu diferenţa între sex şi futut.

— Diferenţa dintre sex şi futut e când te fut în gură de curvă, urlă el, ceva mai sopran decât bichonelul. Oricum, nu mi-ai plăcut niciodată şi am vrut doar să bag o vrăjeală.

Şi pleacă. Iar eu mă întorc să verific ce-mi mai lipseşte din poşetă. Spre surprinderea mea, mi-a vămuit doar mobilul, nu şi portofelul.

Poate chiar mă iubeşte cu adevărat. Sau cel puţin aşa i se pare.

— Ce s-a întâmplat aici?

E Mira. Trebuia să mă aştept că o să apară, dacă oiţa isterică latră cu atâta înverşunare.

— Nişte sex prost finalizat.

— Da, am auzit de la Dudette câte ceva despre „pulifrici“.

Mira intră în cabină, păşeşte languros şi feminin spre mine:

— De unde l-ai găsit şi pe ăsta?

— Nu mai ţin minte. De ce întrebi, vrei şi tu unu’ la fel?

Râde. Un râs fals, de om încordat.

— Să nu-ţi facă vreunul ceva.

— Cum ar fi? mă ridic eu şi adun obiectele din poşetă.

Nu mă înţelegeţi greşit, Mira e o femeie frumoasă. Roşcată, uşor pistruiată, cu ochii verzi şi talia zveltă. Mă sperie doar intensitatea cu care mă urmăreşte, cu care mă interoghează, cu care mă povăţuieşte. Genul de energie pe care îl emite prin preajma mea e sufocant. Iar insistenţa cu care

îmi repetă de fiecare dată să nu mi-o iau în cap, că nu vrea să mi-o tragă, e mai greţoasă decât un ipotetic film porno cu lipitori.

— Ce naivă eşti, dă ea ochii peste cap cu aerul atotştiutor pe care toate femeile cu adevărat proaste simt nevoia să îl afişeze. Dacă te răpeşte careva? Dacă te agresează? Dacă…

— Vedem la faţa locului.

— Şi dacă te omoară? mă priveşte ea fix.

— Atunci nu mai vedem la faţa locului. Ar fi minunat să nu-ţi mai faci atâtea griji pentru mine.

— Stai aşa…

— Nu stau aşa, că mi-a venit taxiul. Hai, pa.

Mulţumiri

Dacă *Dona Juana* e un roman erotic, proiectul *Dona Juana* este o veritabilă poveste de dragoste autentică.

Dragoste faţă de Dan-Silviu Boerescu, cel care mi-a recomandat să scriu literatură erotică. Fără îmbărbătarea lui constantă, acest roman nu s-ar fi aflat acum, aici.

Dragoste faţă de jurnalistul Ştefan Iancu, bunul prieten care a citit minim patru versiuni diferite ale prezentei cărţi şi mi-a atras atenţia de câte ori o luam pe arătură.

Dragoste faţă de încântătorul povestitor în imagini Cristian Mungiu, cel care mi-a făcut onoarea prefeţei acestui volum.

Dragoste faţă de autorii trailerului de carte şi makeup artist Olimpia Stoicea.

Şi, *last but not least*, dragoste neţărmurită faţă de Cristina Nemerovschi şi Alex Voicescu, cei care au preluat cartea proaspăt născută şi n-au precupeţit nici un efort în a o promova aşa cum ar trebui orice editură să promoveze un scriitor în care, *supposingly*, investeşte.

Vă mulţumesc,
Lorena Lupu.